Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 37. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-го ЛЮТОГО 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 26, 1986 No. 37. VOL. XCIII.

ВЕРХОВНИЙ СУД ВІДКИНУВ ВІДКЛИК І. ДЕМ'ЯНЮКА

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ДАВ ДОЗВІЛ НА ВИДАЧУ ЙОГО ДО ІЗРАЇЛЯ

Вашінгтон. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" інформує у числі з 24-го лютого ц.р., що Департамент справедливости приготовляється до видачі Івана Дем'янюка в руки ізраїльського правосуддя. Там, в Ізраїлі, він стане перед судом і відповідатиме, як пише газета, за численні злочини над жидами доконані ним в концентраційному таборі Треблінка в Польщі під час Другої світової війни, де він нібито виконував функцію спалювання жидів й інших в газових камерах, що він і його адвокати категорично заперечили. Присуд про видачу був винесений на підставі писемних свідчень осіб з Ізраїля і двох наочних свідків, які після 40 років різниці часу, не могли навіть розпізнати українця з Огайо Івана Дем'янюка („Івана Ґрозного") описували його спочатку по різному, але судді не взяли цієї обставини до уваги, бо їх переслідувала ціль помсти над людиною, яку органи КҐБ поставили на свій чорний список.

У понеділок, 24-го лютого, Верховний Суд у ЗСА відкинув відклик адвокатів, тим самим відкриваючи двері до його видачі Ізраїлеві, **а увечері того ж дня Державний департамент дав дозвіл на видачу І. Дем'янюка до Ізраїля.**

Миррі Р. Стайн, заступник директора для міжнародних справ в Департаменті справедливости, заявив, що досі жадна особа не була видана на суд за воєнні злочини до Ізраїля. Взагалі тільки три особи були видалені із ЗСА, а це Фйодор Федоренко до СССР, Герміне Бравнштайнер-Раєн до Західньої Німеччини і Андрій Артуковіч до Югославії.

На підставі зібраних інформацій про гітлерівські концтабори під час Другої світової війни встановлено, що в Треблінці загинуло від 750 -900,000 осіб різних національностей.

Адвокати Дем'янюка твердять, і цього твердження ніхто досі не зумів опрокинути, що їхній клієнт ніколи не був у Треблінці і що американський суд не має права видавати його на суд до Ізраїля, бо такої держави в тому часі не було. Якщо брати до уваги видачу то такої може евентуально домагатися Польща, а не Ізраїль, який почав справою Дем'янюка цікавитися від 1983 року.

Як і можна було сподіватися, жидівські речники в ЗСА й ізраїльський прокуратор опрокинули такий погляд адвокатів, і заявили, що не зважаючи на тодішній статус ізраїльської держави, тамошні суди мають право і обов'язок вимагати видачі воєнних злочинців, щоб покарати їх за винищування жидів. „Такі люди є ворогами всього людства", — говориться у поясненні ізраїльців і помста звичайно в такому випадку стоїть на першому місці.

В справі І. Дем'янюка можна телефонувати до Білого Дому на число (202) 456-7639.

У вівторок, 25-го лютого газети повідомили, що Верховний Суд також відкинув відклик Сергія Ковальчука з Філядельфії, якому суд нижчої інстанції відібрав громадянство.

В Сиракюзах започатковано творення комітету Тисячоліття

Сиракюзи, Н. Й. (М.С.). — Тут порядком приготування до відзначення 1000-річчя Хрищення України започатковано творення місцевого громадського комітету.

На звернення Крайового комітету, його член д-р Іван Гвозда скликав на середу, 12-го лютого ц.р., ініціятивні сходини й коротко зреферував значення такої великої події в історії України та потребу створення місцевого комітету й його завдання.

Присутні обмінялися думками та ухвалили створити зв'язок такого комітету. Відкритим голосуванням було обрано: на голову д-ра Івана Гвозду, на заступників д-ра Святослава Клюфаса, д-ра о. диякона Мирона Ткача, мгра Павла Маляра, на секретаря мгра Михайла Середовича.

Сходини ухвалили доповнити склад обраного комітету ширшим представництвом від усієї громади в Сиракюзах. Ухвалили вислати листи до всіх громадських організацій та установ, щоб вони делеґували своїх представників на ширші сходини, з метою доповнення започаткованого комітету

Ширші сходини рішено відбути в суботу, 26-го квітня ц.р.

У Філядельфії відбудеться зустріч з Ч. Догерті

Філядельфія (Я.Татомир) — Спроможність видвигати українські справи на американському політичному форумі залежить у дуже великій мірі від зв'язків з членами Конгресу і Сенату ЗСА. У тому році відбудуться вибори до Конґресу. Перед українцями велике завдання: взяти якнайбільш активну і яканайбільш видну участь у цьогорічних виборчих кампаніях.

Є самозрозумілим, що українці повинні спрямувати увагу і зусилля у першу черґу на вибір кандидатів, які виявили себе приятелями українців, без огляду на їхню партійну приналежність.

Ч. Догерті

У Філядельфії і сусідньому Лігайтоні змагаються цього року за перевибір до Конґресу добрі, випробувані приятелі українців — Лоренс Кофлін та Дон Риттер, республіканці, та Джан Ґрей, демократ.

Кандидує цього року до Конґресу із III дистрикту Філядельфії теж колишній конґесмен Чарлз Догерті. Він був конґресменом у роках 1978-80 і 1980-82 і тоді відзначив себе, як добрий і активний приятель українців. Між іншим, у 1980 році Догерті поміг створити конґресовий Ад Гок Комітет для справ Балтицьких країн й України. Догерті був одним із предсідників того комітету і часто видвигав у Конґресі справу переслідування українських політичних в'язнів.

Із вище згаданих кандидатів тільки Догерті стає до передвиборів, у яких буде змагатися з Робертом Борскім, з демократичної партії. У зв'язку з цими передвиборами, дві активні філядельфійські організації, Комітет Оборони Людських і Національних Прав України (КОПУ) і Українська Ліґа проти Знеславлювання створили передвиборчий комітет „Приятелі Чарлза Догерті". Цей комітет влаштовує у суботу, 15-го березня, о год. 7-ій вечора у приміщеннях УОКцентру бенефіс і зустріч з Ч. Догерті.

Організатори зустрічі мають надію зібрати на передвиборчу кампанію щонайменше 5,000 дол. Квитки вступу на цю зустріч із Ч. Догерті — 25 дол. від особи.

Говоритимуть про справу М. Медведя

Соммервілл, Н.Дж. (М-ЮБ). — Тут в суботу, 1-го березня ц.р., о год. 6:30 вечора, в Голідей Інн (Rte 22 і 287) з нагоди конференції Українського Академічного та Професійного Товариства ім. Міхновського, відбудеться спільна вечеря-бенкет.

У програмі бенкету з доповідями на тему „Український моряк Мирослав Медвідь та американсько-совєтські взаємини" з показом оригінальних телевізійних фільмів виступлять д-р Юліян Куляс, д-р Богдан Футей і д-р Юрій Богатюк.

Імпреза відкрита для громадянства.

В Чикаґо відбудеться серія доповідей

Чикаґо. — Місцевий Комітет Проти Знеславлювання Українців під керівництвом о. Петра Ґаладзи, розпочинає другу серію викладів-семінарів на тему „Оборона української справи в Америці".

У другу частину викладів ввійдуть доповіді про українсько-жидівські взаємини, голод в Україні 1932-33 років, релігійне життя, праця ОСІ і політичні процеси, участь і впливи в американському політичному житті. Доповіді будуть в англійській мові для кращого розуміння молодшого покоління.

Усі дев'ять семінарів будуть відбуватися в п'ятниці, о год. 8-ій вечора в авдиторії собору свв. Володимира і Ольги, за вийнятком першої сесії, яка буде в четвер, 27-го лютого. Д-р Мирон Куропась і Дейвид Рот будуть дискутувати на тему „Українсько-жидівські взаємини".

7-го березня о. проф. Андрій Чировський доповідатиме на тему „Український християнин"; 14-го березня д-р Джеймс Мейс говоритиме про „Голод в Україні", 21-го березня сенатор Володимир Дудич висвітлить тему „Участь в американській політичній системі"; 4-го квітня колишній конґресмен Пол Фіндлі, автор цікавої книжки, „Сміють висловитися", доповідатиме на тему „Успіхи ізраїльського лаббі в політичній системі Америки"; 11-го квітня д-р Юліян Куляс представить справу ОСІ і леґальні наслідки; 18-го квітня Евген Іванців з Вашінґтону говоритиме на тему „Українсько-американська участь в національній політиці — чому і як?"; 25-го квітня дискусійний панель „Стратегія на дальшу мету".

Вступи на доповіді по 3 дол. на покриття коштів.

УМ відзначить своє 10-річчя концертом-бенефісом

П. Плішка

Скрипалі Д. і Ю. Мазуркевичі

Т. Гриньків

Джерзі Сиґі, Н.Дж. (Л. К.). — Український Музей — ця мистецька установа сьогодні вже широковідома серед української спільноти та в світі із своїх багатющих скарбів української культури і її популяризації — в серії різних імпрез — починає відзначати своє десятирічне існування імпозантним концертом-бенефісом з блискучими виконавцями і добірною програмою. Цей ґаля концерт відбудеться у неділю, 16-го березня ц.р., в год. 3-ій по полудні, в Ню Йорку у концертовій залі Меркі (поблизу Лінкольн Центру), при Захід 67-ма вулиця.

У цьому унікальному концерті, з уваги на участь видатних музичних одиниць та із-за його репертуару, виступить співак-бас Павло Плішка, уродженець Олд Фордж, Пенсильванія. **Згодом він мешкав у Нюрд жерзькому стейті, де закінчив свої початкові студії в** Монтклерському стейтовому коледжі; свої музичні студії цей славний співак розпочав при Паттерсонській оперній групі. В 23-му році життя Павло Плішка виграв перше місце на конкурсі Балтиморської опери, яким розпочалася його блискуча кар'єра на сценах усіх більших оперних театрів ЗСА, Канади і Европи. В 1967 році співак дебютував у постановці Метрополітальної опери „Джіяконда", а з того часу співав і відігравав понад сорок ролей у цій нюйоркській опері. Під

(Закінчення на стор. 6)

Совєтський дипломат зустрічався з молодими консерватистами

Вашінгтон. — Кореспондент газети „Ню Йорк Сити Трибюн" Патрик Мартін повідомив про несподівану візиту совєтського дипломата Ігоря Лєбєдєва в головну квартиру організації Фонд молодих консерватистів (ФМК).

Фонд молодих консерватистів є освітньою, некомерційною студентською організацією, яка в своїй діяльности поєднує форми активної політичної боротьби і консервативну спрямованість. Її гаслом є „Війна приватної ініціятиви проти Москви".

Недавно, проводячи одну із своїх публічних акцій, кілька членів ФМК прикували себе до сходів у приміщенні будинку, що належить компанії Ґрей, яка пропаґує політику марксистського уряду Анґолі.

В минулому році активісти Фонду молодих консерватистів намагалися заблькувати на ріці Міссісіпі совєтський корабель „Маршал Конєв", на якому КҐБ вивозив українського моряка Мирослава Медведя, який скочив з корабля, щоб залишитися у ЗСА. Молоді консерватисти влаштували також сидячий страйк у канцелярії конґресмена демократа з Каліфорнії Томаса Гайдена, який очолював у свій час антивоєнний рух. Крім того ФМК веде кампанію бойкоту всіх американських компаній, які співпрацюють зі совєтськими фірмами.

Голова ФМК Дейвид Фінсер заявив, що через 40 хвилин після того, як в денних випусках газет було повідомлено про акцію в будинку компанії Ґрей, на порозі Фонду молодих консерватистів появився чоловік, який представився Ігорем Лєбєдєвим, першим секретарем совєтської амбасади у Вашінгтоні.

„Його цікавило буквально все, — розповідав Д. Фінсер. — Він дуже ввічливо питав, чому ми думаємо саме так, а не інакше, що примушує нас виступати проти анґольських марксистів, чого ми добиваємося і яка наша програма".

Фінсер повідомив, що спочатку Лєбєдєв не хотів представитися, але після того, як політичний експерт ФМК Боннер Кен голосно заявив про те, що в квартиру прийшов совєтський аґент, дипломат витягнув візитівку, в якій була вказана його посада.

Потім Лєбєдєв сказав, що збирає інформації, потрібні йому для „наукової діяльности". За словами дипломата, крім його безпосередніх обов'язків, він пише книгу про американську політичну систему. Лєбєдєв сказав також, що він недавно захистив на цю тему докторську працю.

В контррозвідці, куди звернувся Фінсер, йому пояснили, що в рідкісних випадках совєтські дипломати вдаються до відкритого збирання відомостей. Якщо б Лєбєдєв діяв тайно або через аґента, його активність була б незаконною і могла б стати причиною для оголошення його персоною нон ґрата. В даному випадку совєтський дипломат не порушив закону.

В контррозвідці Фінсерові порадили розповісти про все у ФБІ. Там сприйняли повідомлення дуже серйозно і були здивовані, що чиновник такої ранги сам збирає другорядну інформацію.

Представник совєтської амбасади Боріс Маклаков підтвердив, що Лєбєдєв відвідав квартиру ФМК, але сказав, що сталася помилка, бо перший секретар мав намір взяти інтерв'ю від групи, яка виступає за дотримання прав людини, керівники якої знаходяться в цьому самому будинку. Маклаков назвав інцидент „випадковим".

Ф. МАРКОС УСТУПИВ, К. АКІНО ПЕРЕБРАЛА ВЛАДУ

Маніля, Філіппіни.—Фердінанд Е. Маркос, ігноруючи заклик президента Реґена і двох членів його власного уряду та війська, щоб він зрезиґнував на користь спокою в країні, оголосив виключний стан в Манілі на тій підставі, що він все ще має контролю.

Він відбув також інавґурацію у вівторок, 25-го лютого, на наступну президентську каденцію у своєму палаці, що сильно є під вартою вірних Маркосові збройних сил Філіппін.

Одноразово в одному з готелів столиці кандидатка на президента Коразон С. Акіно, яка твердить, що виграла ці контроверсійні вибори, була також заприсяжена як голова тимчасового уряду Філіппін та інавґурована на президента. Це двоєвластя в країні вирішать, здається, збройні сили Філіппін, приєднавшись до одного або другого „президента", — сподіваються міжнародні політичні коментатори.

Але вже кілька годин після інавґурації обидвох президентів, поширилася чутка по тій острівній країні і по світі, що президент Маркос, заручившись обіцянкою ЗСА про його і його родини безпеку, виїжджає з Манілі на еміґрацію, або уже виїхав, хоч ці вістки вранці у вівторок Вашінгтоном офіційно не були ще підтвреджені.

Л. ВАЛЕНСА ОБУРЕНИЙ РІШЕННЯМ СУДУ

Варшава. — Лідер забороненого польським урядом профспілкового об'єднання „Солідарність" Лєх Валенса сказав у телефонічному інтерв'ю з Ґданська кореспондентці пресового агентства ЮПІ Патриші Коза, що „Польща є країною політв'язнів".

Л. Валенса дав інтерв'ю на другий день після того, як верховний суд Польщі виніс рішення на відклик трьох лідерів „Солідарности" Адама Міхніка, Богдана Ліса і Владислава Фрасинюка, які перебувають у в'язниці.

Рік тому Б. Ліс був засуджений до двох років тюремного ув'язнення, А. Міхнік до двох з половиною, а В. Фрасинюк до трьох з половиною. Їх засудили за те, що вони закликали поляків до 15-хвилинного крайового страйку-протесту проти підвищення цін на продукти харчування. Однак страйк не відбувся. Засуджені твердять, що під час процесу були порушені їх конституційні права. Саме на цьому і базувався їх відклик.

Верховний суд зменшив терміни ув'язнення Міхніка і Ліса, але залишив у силі присуд Фрасинюкові. „Фрасинюк має більше кримінальне минуле і тому термін його ув'язнення не був зменшений", — так пояснив це рішення один з трьох суддів.

„Це ще раз доказує, що уряд має намір продовжувати політику репресій", — сказав Л. Валенса, підкресливши, що Міхніка, Ліса і Фрасинюка треба було звільнити.

Деякі західні політичні спостерігачі сприйняли рішення верховного суду інакше, ніж Валенса. Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" вважає, що зменшення термінів ув'язнення для Міхніка і Ліса свідчить про бажання генерала Войцєха Ярузельского показати Заходові, що в Польщі повіяло лібералізацією. Під таким же кутом зору розглядають і той факт, що недавно уряд зняв з Валенси обвинувачення „за образу держави".

У СВІТІ

СЕРЖ КЛЯРСФЕЛЬД, французький жид, який довший час вів свою адвокатську практику в Бейруті, заявив західнім кореспондентам, що жиди в Ливані є дуже загрожені і вони повинні негайно покинути цю країну та виїхати до Ізраїля чи інших держав світу. Ливанські мусулмани-шіїти та інші, крім християн, які раніше тісно співпрацювали з жидами, гостро виступають проти присутности жидів в їхній країні, захоплюють видатних осіб в полон, жадають великих грошових викупів, знущаются над жінками, старшими особами і дітьми. Жидівська невелика громада в Ливані не має майбутности, — заявив Клярсфельд.

ПІД ЧАС ВИСТУПУ президента Перу Алена Гарсії в Лімі вибухнув динаміт і спричинив паніку серед охоронців президента і слухачів. Ніхто однак не був поранений і промова президента продовжувалася після короткої перерви. Ніхто ще не взяв відповідальности за підкладення динаміту і поліція фактично не знає чи було це ділом скрайньо-лівих елементів, які ведуть підпільну війну проти уряду.

КОНСУЛ ФІЛІППІН у Лондоні, Великобританія,Коразон Бельмонте, виступив в імені усіх працівників консуляту із закликом до президента Фердінанда Маркоса, щоб він зрезиґнував з президентури і передав владу опозиційним партіям, що їх тепер очолює Коразон Акіно. „Ми відтягаємо нашу підтримку для Ф. Маркоса і закликаємо його передати владу вибранцям народу", — говориться в заклику консуля Бельмонте.

СОТНІ ТИСЯЧ демонстрантів маршували в неділю, 23-го лютого, вулицями Мадриду і домагалися виходу Еспанії з Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО). Справа членства НАТО буде поставлена на всекрайовий референдум і опозиція робить усі можливі заходи, щоб цю справу належно розголосити. Державна телевізія і радіо подали число учасників різно, але організатори кажуть, що демонстрантів було понад 750,000. Еспанія належить до НАТО від 1982 року, але вона ще не інтеґрувала своїх збройних сил у НАТО. Очевидно, організаторами демонстрації були речники різних партій, але найголосніше поводились пацифісти, скрайньо-ліві чи комуністичні активісти, екологісти і прихильники співпраці з СССР.

ПРЕЗИДЕНТ ПАКІСТАНУ Мохаммед Зія уль-Гак заявив кореспондентам, що запланована на березень конференція в Женеві може започаткувати процес відтягнення совєтських окупаційних військ з Афганістану. Понад три мільйони афганців втекли з батьківщини до Пакістану після того, як Москва окупувала Афганістан 120,000 совєтсьою армією, а 1,8 мільйон перейшли кордон до Ірану. В неділю, 23-го лютого ц.р., кабульське радіо повідомило, що президент Афганістану Бабрак Кармаль поїхав до Совєтського Союзу, щоб там взяти участь у XXVII з'їзді КПСС і при тій нагоді обмінятися думками із совєтськими лідерами про дальшу долю Афганістану. У конференції в Женеві, крім представників Афганістану і Пакістану, братимуть участь спостерігачі Ради Безпеки Об'єднаних Націй, які слідкують за перебігом розмов від 1982 року.

В АМЕРИЦІ

ПОЛКОВНИК МУАММАР КАДДАФІ, звернувся з відкритим листом до американського народу, до „синів і дочок Джорджа Вашінґтона, Томаса Джефферсона і Абрагама Лінкольна". В листі лівійський диктатор осудив тероризм, приписавши його Адміністрації Роналда Реґена, і закликав американців боротися з політикою свого Уряду. М. Каддафі вручив листа президентові Комісії в справах американсько-арабських відносин Мохаммедові Меґді, громадянинові ЗСА, який перебуває в Лівії, хоч президент Р. Реґен заборонив такі поїздки. Після повернення до ЗСА М. Меґді загрожує тюремне ув'язнення і велика грошова кара. Як заявив Меґді, його поїздка в Лівію є спробою перевірити конституційність наказу Президента.

ГРУПА АМЕРИКАНЦІВ і ляосців приступила до пошуків останків летунів американського літака, збитого в березні 1972 року, під час війни в Індокитаї. Розділившись на чотири частини, група прочісує місцевість, де розбився літак, в 175 милях від В'єнтіяну, столиці Ляосу.

З ІНІЦІЯТИВИ І ЗА проєктом художника В. Раєвського в Клівленді, Огайо, чи не вперше на терені ЗСА, буде збудований пам'ятник Алєксандрові Пушкінові у зв'язку з 150-річчям трагічної смерти поета. Автор пам'ятника очолює також комітет, що займається спорудженням пам'ятника. До складу комітету увійшли і деякі нащадки поета, що проживають у З'єднаних Стейтах Америки.

ОПИТУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ проведене компанією Артура Фінкельстіна, показало, що сенатор демократ Едвард Кеннеді користується найбільшою популярністю серед виборців, зареєстрованих в Демократичній партії. Його хочуть бачити в Білому Домі 26 відсотків опитаних. Однак Е. Кеннеді вирішив не брати участи у виборчій кампанії 1988 року. Друге місце, після Кеннеді займає сенатор Ґері Гарт (23,7 відсотка), третє — губернатор стейту Ню Йорк Маріо Квомо (15 відсотків). Серед зареєстрованих республіканців найбільшою популярністю втішається віцепрезидент Джордж Буш, якого підтримують 44 відсотки опитаних.

ДЕМОКРАТИ-ЛІБЕРАЛИ накинулися з критикою на рішення президента Роналда Реґена надати військову допомогу борцям за свободу в Нікараґуа і висловили впевненіть, що Палата Репрезентантів не прийме пропозицію Президента. Спікер Палати Репрезентантів Томас О'Нілл сказав на пресовій конференції: „Нас чекає катастрофа, якщо пропозиція Президента буде прийнята. Прийняття пропозиції — це ганьба для країни". В минулому році Конґрес одобрив лише гуманітарну допомогу антикомуністичним повстанцям Нікараґуа у висоті 27 міл. дол., але відмовив їм виділити військову допомогу. Тепер Президент просить Конґрес одобрити допомогу у висоті 100 міл. дол., з яких 30 міл. на невійськові цілі і 70 міл. дол. на військові. Т. О'Нілл сказав, що пропозиція Президента не збере більшости голосів у Палаті Репрезентантів. О'Нілл та інші демократи-лібералі критикували також рішення Адміністрації надати військову допомогу борцям за свободу в Анґолі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Пригадалася Ґренада

У жовтні 1983 року світ здивувався, як то Америка зовсім несподівано блискавичним висадом одночасно парашутистів і з'єднання морської піхоти зліквідувала тамошній комуністичний режим і привернула демократію. Маленький острів на Караїбському морі — Ґренада — був насправді під суверенітетом Великобританії. Її губернатор скрився перед комуністичними ватагами в одному приватному помешканні і американці визволили його.

Американська інтервенція прийшла в наслідок просьби шістьох інших караїбських островів, занепокоєних експансією комуністичної Куби. Фідель Кастро вислав був до Ґренади кілька тисяч свого війська ніби як робітників, що мають поширити тамошнє летовище. Той „харитативний" жест кубинського диктатора мав, очевидно, на цілі створити з Ґренади пляцдарм — випадну базу — для скомунізування цілого архіпелагу Караїбських островів, з яких найбільшим є Джамейка. Реґен не допустив до цього, не злякався можливости, що та американська збройна інтервенція спричинить зудар з Совєтським Союзом, який поспішив би з допомогою Кубі, і той сміливий акт Реґена знайшов признання у всьому світі. І Фідель Кастро та його совєтський протектор, поставлені перед доконаний факт, пальцем не рушили, обмежившись до пропаґандивного крику проти американських „імперіялістів".

У минулий четвер президент Реґен полетів до Ґренади, щоби наочно перевірити, як зужито там американську фінансову допомогу кругло 70 мільйонів долярів. Американський Уряд вислав був туди добровільців з Корпусу миру і фахівців-будівничих: збудовано нові шляхи, поширено тамошнє летовище, збудовано нову електрівню, заведено неіснуючу раніше систему водопроводів. Для місцевого населення — кругло 120,000 людей — Америка стала справжнім добродієм. Ґренада далі є формально під суверенністю англійської королеви, — насправді вона є під протекторатом американської збройної сили і американської закордонної економічної допомоги. Президент Реґен не полетів туди для приємности: він пошанував поляглих в жовтні 1983 року 19 вояків ЗСА і перевів в Ґренаді конференцію на вершинах голів шістьох інших островів. Відвідини Реґена на Ґренаді — це маніфестація Америки і Караїбських островів зберегти у тому обширі демократію всупереч зазіхань комуністичної Куби.

Ґренада стала наче символом американської рішучости не допустити до експансії комунізму в західній гемісфері. І ніщо інше так виразно не перестерігає Нікараґуа, щоби перестала бути сателітом Москви, як Ґренада: можливість американської збройної інтервенції. Президента Реґена вітали на летовищі в Ґренаді, як визволителя-героя. Це був би тріюмф ідеалу свободи, тріюмф історичної справедливости і трюмф демократії, якби колись — і то якнайшвидше — вітали так само урочисто американського Президента на летовищі в Гавані на Кубі. Це була б ліквідація чиряка, який закріпився під боком Америки завдяки Джанові Кеннеді, який у гнилому компромісі з Хрущовим зобов'язався що за ціну відкликання з Куби совєтських ракет — Америка силою не ліквідуватиме режиму Фіделя Кастра. Це була історична помилка Джана Кеннеді, зрештою людини непересічної міри, інтелектуала, який не вагався проголосити бльокаду Куби, коли стверджено присутність на Кубі совєтських атомових ракет, але пішов на такий компроміс, який мститься по нинішній день.

Надія Світлична

ПАМ'ЯТІ ОЛЕНИ АНТОНІВ

I.

Коли надходять вістки про смерть когось із вузького кола правозахисників, — це завжди вражає. Смерть у концтаборі Олекси Тихого, Юрія Литвина, Валерія Марченка, Василя Стуса (протягом 18 місяців!) — забагато на таке вузьке коло. Правда, про кожного з них було відомо, що вони хворі, в неволі стали тяжко хворими. Кожний з них говорив про свій термін ув'язнення, що це — смертний вирок, вижити який неможливо. З цієї трагічної ґалерії тільки смерть київської художниці Алли Горської була цілковитою несподіванкою для всіх, хто хоч трохи знав її: Аллу Горську, 41-річну здорову жінку, було підступно вбито з-за рогу.

Так само тяжко сприйняти несподівану вістку про трагічну загибель у Львові Оленки Антонів. Лікарка Олена Антонів не належала до жадної правозахисної організації чи групи, не виступала публічно на захист прав людини, не була ні під судом, ні під слідством. Проте вона керувалася в житті тими законами, які визначають поведінку людей, що їх, на відміну від обивателів чи кар'єристів, прийнято називати правозахисниками. Вона керувалася суворими вимогами правди і свого благородного сумління — і платила за це дуже дорого.

Лікарка з глибокої глибокої потреби допомагати людям, вона поширювала свою допомогу і на здорових людей — особливо тих, у кого вибивали з-під ніг ґрунт, хто потрапляв між кагебістські жорна. Сама вродлива і з красивою душею, Оленка Антонів уміла побачити красу і захищала її від бруду, як могла.

Коли мені після року слідства дали в КҐБ ознайомитися з матеріялами „справи", зшитої з 15-ти насмиканих томів, свідчення Оленки Антонів були, наче лік для моєї зацькованої душі. Мотивуючи, чому вона відмовляється свідчити в моїй справі, Оленка власноручно писала (замість протоколу): „Дивно, що ця слабосила, обтяжена хворобами і щоденними клопотами з дитиною жінка може завдати шкоди такій великій і могутній державі". Оленка завжди бачила суть справи.

Так само вона бачила суть справи, коли судили її першого чоловіка Вячеслава Чорновола. Справа була смішна, смішні і жалюгідні були судді, що силкувалися принизити підсудного разом із адвокатом — і не могли, навіть з допомогою спецпубліки. Не смішний був вирок — особливо для Оленки, яка лишалася з трирічним сином і з тавром дружини державного злочинця. Але вона сміялася разом з гуртом друзів, що в день її 30-річчя, 17-го листопада 1967 року, вислухали вирок і все ще згадували смішного прокурора, і суддю, а надто засідателів, один з яких називався Круть, а другий — з усього виходило, мав бути Верть.

Оленка все робила щиро, за покликом серця, не на показ, але як вона гордо тримала свою красиву голову! Як у неї завжди іскрилися очі! Правда, коли я бачила її на знімках, зроблених три-чотири роки тому, в її очах з'явилися сум і втома, а біля уст гіркі зморшки. Але ж, Боже, скільки їй довелося всього пережити! Колись дружини декабристів їхали за своїми чоловіками до Сибіру, наче на каторгу, хоч їх супроводжували туди звичні слуги і служниці. Оленка їхала на заслання до чоловіка, ніби на свято. Це й справді було свято для них обох: із Зіновієм Красівським Оленка одружилася тоді, коли він, після двох десятків років неволі, саме проходив чергове випробування — „психушкою". Звичайно, це не було одруженням із жалощів: гармонія їхніх душ розмивала бруд навколишнього світу.

Дня 28-го серпня 1983 року Нюйоркська група Міжнародної Амнестії, яка від 1977 року опікувалася Зіновієм Красівським, опублікувала в газеті „Вашінґтон Пост" велику — на дві з половиною газетного формату — добірку листування зі Зіновієм і Оленкою. Ось деякі уривки з тих листів.

Оленка, 1-го травня 1980 року:

„Ми сподіналися, що доля нам усміхнеться. Але нині покищо все чорне. Мені пообіцяли, що невдовзі дзвін задзвонить і по мені теж. Олена".

5-го червня 1980 року:

„Дорога Айріс, я щойно повернулася від Зеня. Мені не дозволили побачитися з ним — кімната для побачень була на ремонті. Він тяжко працює, а вони ж отримали документи, що підтверджує його інвалідність".

21-го липня 1980 року:

„Я пишу до Зеня щодня. Торік ми були тут щодня. Торік ми були тут разом. Я б хотіла посадити його і Тараса в маленький човен, напнути вітрила і послати їх до утопічної землі, де дух вільний. А я б залишилася як закладниця. Я була б щасливою, молячися за них. Олена".

Зіновій Красівський, 19-го грудня 1980 року — уже з заслання:

„...Сибірська погода і абсолютно сіре, холодне, безсоняче небо. Я б дуже засмутився, але на десятий день приїхала Олена і вона ніби принесла з собою нектар і амврозію".

Закінчення буде.

Роман Кухар

Наукова праця для суспільного вжитку

Анна Власенко-Бойцун. „Назвознавчі праці". Частини перекладів на англійську мову й редакція Ані Бойцун—Саведж. Бібліографія наукових і публіцистичних видань авторки з показником прізвищ і географічних назв. Український Вільний Університет, серія: Монографії ч. 37, Мюнхен-Денвер-Маямі Біч, 1984, ст.144

Серед загалу читачів поширена думка, що наукові праці становлять окремий рід літератури, менше доступний для пересічного читача. З уваги на їх дослідний характер, звичне послання на джерельні інформації в тексті, взагалі засоби научної апаратури, вживані у складній мережі наукових розвідок, такий погляд має своє обоснування. Проте, поминувши стислу формальну структуру наукових писань, найприступнішу вжиткові фахівців якоїсь дослідної дисципліни, вони мають і своє вагоме значення й завдання, призначене для безпосереднього суспільного використання.

Добрим прикладом суспільного скерування наукової літератури може послужити серія назвознавчих праць д-ра Анни Власенко-Бойцун, що недавно появилась під патронатом Українського Вільного Університету в Мюнхені. Назвознавство, або ж, уживаючи міжнародного означення — ономастика, належить до загальновизнаних у науковому світі галузей науки, зокрема філології, що користується найосновнішим засобом утотожнення значення слова, в географічному чи персональному розумінні, там де часто історичної, а то й археологічної методи досліду не вистачає.

Наша дослідниця походження різних назв, особливо в батьківщині, слушно підкреслює, що русифікація в Україні, яку переводять совєтсько-московські наїзники пляново під гаслом „злиття народів", охоплює не лиш етноцид (тут у значенні народовбивства неросійських національних частин СССР), чи культуроцид і лінґвіцид (нищення неросійських культур і мов Москвою), але теж докорінний антропонімоцид) ліквідація давніших прізвищ) і топонімоцид (ліквідація давніших географічних назв) — останні два не менш загрозливі, бо викорінюють українські прізвища й географічні назви з суспільного вжитку в СССР.

Д-р Анна Власенко-Бойцун приводить чимало зразків таких послідовних окалічувальних операцій совєтської окупаційної влади на українських теренах, з метою знищення національної історичної свідомости нашого населення, шляхом заміни давніх традиційних наймень і назв місцевостей совєтсько-московськими штампами, як от: Січеслав на Дніпропетровськ; Луганськ на Ворошиловград; Романів на Дзержинськ; Попівку на Кіровськ; Богопілля на Первомайськ; Жовкву на Несторов; Софіївку на Червоноармійськ; Христинопіль на Червоноград, Себечів на Краснопілля; Дермань на Устенське Друге. Навіть Львів і Рівне послідовно в офіційних колах калічать на московський виговір Львов і Ровно. До списка приведених авторкою совєтських перелицювань українських назв місцевостей на свій лад можна б додати більше, наприклад: місце народження Лесі Українки Звягель змінено на Новоград Волинський, а багато різних місцевих назв міст, містечок і сіл в Україні, що їх своєчасно перейменовано, згідно з псевдонімами катів українського народу — Леніна і Сталіна, втратило свою тотожність від часу чергових змін їхніх назв.

Це лиш один розділ п.з. „Русифікація і топонімоцид в Україні" у книжці „Назвознавчі праці", що вказує на потребу суспільної інформації за посередництвом наукової літератури, а проблем, пов'язаних з назвознавством, з різною від тієї тематикою, які наша дослідниця даної наукової дисципліни актуалізує, у книжці більше. Їх і підсумовує проф. Ярослав Рудницький у вступі до тієї праці, приводячи й інші характеристичні її розділи, як „Українські топоніми в ЗСА", „Зміни українських прізвищ в ЗСА" тощо. Авторка займається назвознавчими питаннями, розглядаючи й сучасні літературні твори про концтабори в СССР й проголошуючи поновно нищівні режимні практики в ділянці назвознавства на території СССР, зокрема нашої поневоленої батьківщини. Книжка містить теж повний список наукових і публіцистичних праць авторки виданих у 1965-1984 роках.

За цією актуальною науковою працею можна звертатись на адресу: Dr. A.V. Bojcun 700 82-nd St., Apt. 2 Miami Beach, Florida 33141.

Іван Боднарук

ПРИЗАБУТІ ПОСТАТІ ДОРОГОГО МІСТА

До них треба зарахувати передусім проф. Костя Горбаля, що був одним із перших учителів українців у стрийській гімназії. Він то спонукав Федьковича писати по-українськи й працювати для української культури. Відіграв теж немалу ролю у відродженні галицької України. Став повірником всіх таємниць душі буковинського поета. В Стрию працював від 1877 року; вчив у гімназії української і польської мови. Як учитель мав дуже великий вплив на молодь. Його спосіб навчання у школі був зовсім незгідний із шкільними приписами й неподібний до звичайної методи інших гімназійних учителів. На тому пункті був дуже оригінальний. Ніколи нічого не завдавав учням, ніколи не питав „на кляси" й, очевидно, ніколи не давав „двійок". Зате цілими годинами викладав як в університеті, або читав учням щось із книжок зовсім не призначених для шкільної науки, або вів з учнями розмови та дискусії на сократівський спосіб. На годинах порушував усякі можливі теми з усіх областей життя і знання. Говорив про те, як молоді люди залюблюються і знаходять собі „кілки до завішування своїх ідеалів", або про те, „як різні люди кланяються".

Горбалеві присвятив Федькович свій найкращий твір „Новобранчик". Ця поема була довгом зворушливої вдячности, який сплачував Федькович своєму сердечному другові, дорадникові й менторові в літературних справах, проф. Горбалеві. В хаті Горбаля в Стрию часто бував Франко та любувався живою, палкою і розумною розмовою гостинного хазяїна дому та його простою, товариською, сердечною поведінкою з поетом, страшним тоді „арештантом" та революціонером, якого інші знайомі з острахом оминали на вулиці. Із Стрия перенісся Горбаль до Перемишля, де помер у січні 1903 року. Серед загальної мертвеччини й кацапщини, яка панувала тоді в Стрийщині, Горбаль почав запалювати перші посвітні вогні, їздив по села.. повіту й організував читальні. Перші читальні, що він їх зорганізував, постали в Добрянах, Жулині й Ходоровичах.

Був Горбаль „гордий плебей", ненавидів польських панів, дідичів і шляхтичів. Доказом цього хай буде оця історія, яку почув Вол. Охримович із уст самого Горбаля. Скінчивши університет, Горбаль був домашнім учителем дітей в одному польському домі. Одного разу з нагоди якогось сімейного свята з'їхалась в тому домі більша кількість польських шляхтичів. У час вечері зійшла розмова на антенатів, при чому кожний хвалився своїми славними предками та їх ще славнішими подвигами. Один хотів собі поглузувати з Горбаля, знаючи, що він простий плебей; запитав його, чи не міг би й він похвалитися своїми антенатами, На це відповів Горбаль, що має дуже славних предків, але не хоче ними хвалитися, бо це давня і довга історія, яка могла б втомити присутніх. Одначе на просьбу пані дому, яка знала дотепність Горбаля, він дав себе намовити й розповів таки: „найдавнішим моїм антенатом, про якого згадує старинна історія, моїм предком у простій лінії був нумідійський король Адгербаль. Не дивуйтесь, панове, що королівсьський рід так звівся. Коли римляни перемогли Картагену й не потребували уже нумідійців, здеґрадували їх короля Адгербаля, засудили його на заслання та заслали на тодішній Сибір, до Дакії, яка лежала там, де сьогодні Покуття. Воно тому і зветься Покуття, що туди римляни висилали своїх політичних злочинців 'на покуту'. Звичайно, що як король Адгербаль опинився між простими покутськими хлопами, його королівське прізвище втратило свій благородний звук, схлопіло, і вже найближчий потомок Адгербаля називався Горбаль. Але в останніх часах, коли все наперед поступає, замітний і в тому роді деякий поступ, а саме: мій предок пас свині у хлопа, мій дід пас гуси в жида, мій батько пас телята у ксьондза, а я... вже навчаю і пильную панських дітей".

Степан Сас Дубравський був призначений 1862 року до реальної школи в Стрию і тут працював він довгі роки й закінчив життя. В 1888 році пішов на пенсію. На старість майже оглух і тому учням було легко його обдурювати. Учні не вчились, а викликані до відповідей, деклямували: Hej za górу, hej za lasy! Pisz nam, stary, dobre klasy! Свою реальність при вул. Львівській записав „Просвіті", але вона її продала німцеві Пфайферові. Потім у тій хаті жили жиди. Живучи дуже ощадно і скромно, він склав із пенсії досить велике майно й завіщанням з 1885 року записав його на освітньо-добродійні цілі. Свою велику бібліотеку записав державній гімназії у Стрию і призначив 2,000 золотих ринських на фундацію ім. Дубравського. Ціле життя був опікуном шкільної молоді й працював над створенням для неї сприятливих матеріяльних умовин. Був одним із основників „Руської Бурси". Призначив гроші на премії за найкращі повчальні книжечки для напростого народу. Був одним із перших наших стено-

(Закінчення на стор. 6)

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН підписав законодавчий акт, згідно з яким військовослужбовці, обвинувачені в шпигунстві в мирний час, будуть засуджені на кару смерти. Акт ввійде в силу 1-го березня цього року. Досі найвищою карою для шпигунів було довічне ув'язнення. Конґрес ще літом минулого року настоював на більш суворому покаранні шпигунів, які перебувають в армії. Поштовхом для такого рішення послужила справа шпигунської родини Вокерів, які продавали Совєтському Союзові військові секрети.

Степан Яворський

ПОЛІТИКА КАНАДСЬКОГО УРЯДУ У ВІДНОШЕННІ ДО МЕНШИН

I.

Політика канадських урядів відносно культурно-національних меншин між Першою і Другою світовою війною була суто асиміляційною, і консеквентно прямувала до англізації цілої війни, сподіваючись, що навіть франкомовна частина Канади поза провінцією Квебек, з часом засимілюється. Культурні і мовні привілеї, які франкомовні канадці, як також іміґранти, включно з українцями, здобули в західніх провінціях з початком XX століття, поступово були ліквідовані. Економічна криза після 1929 року не сприяла культурному розвиткові національних меншин, тому що боротьба за існування абсорбувала майже всю енерґію канадських поселенців.

Друга світова війна примусила канадський уряд знову піти на деякі уступки національним меншинам з огляду на те, що Канада потребувала максимального зусилля всього населення, щоб причинитись до перемоги над Німеччиною. За ініціятивою і при допомозі канадських урядових чинників постали перші крайові етнічні об'єднання, такі, як Комітет Українців Канади, Конґрес Польонії Канадської і Канадський Єврейський Конґрес. Варто при цьому згадати, що франкомовні канадці не виявляли великого ентузіязму брати активну участь у війні, і, навіть після прийняття закону про обов'язкову військову службу (конскрипцію), більшість квебекських вояків відбувала свою службу в Канаді, тоді як вояки іншого етнічного походження становили непропорційно високий відсоток закордонних експедиційних військових сил Канади (наприклад, коло 40,000 вояків цього війська було українського походження).

Після Другої світової війни до Канади прибуло багато іміґрантів зі Східньої Европи зі середньою і вищою освітою і з виразним почуттям національної свідомости. Більшість новоприбулих іміґрантів не лише не піддалася асиміляційним впливам, але, навпаки, вона зуміла розбудити і посилити національну свідомість у своїх співвітчизників, які вже, здавалось, були готові занехати свою культуру, мову, традиції, і навіть релігію та повністю включитись в англомовне чи франкомовне суспільство.

Але вже за часів уряду Джона Діфенбейкера (1958-63) можна було відчути певну зміну у відношенні до етнічних меншин у Канаді. Щораз менше говорилось про асиміляцію іміґрантів, а пропаговано було концепцію інтеґрації, тобто взаємну виміну культурних вартостей між національними меншинами і панівними групами. Уряд почав щораз більше цікавитись розвитком етнічних організацій та інституцій і прислуховуватись до їхніх ідеологічних і політичних поглядів. У цьому періоді (1961 рік) тодішній прем'єр Канади Джан Діфенбейкер зробив відому заяву на форумі Об'єднаних Націй в Ню Йорку, в якій він гостро скритикував Совєтський Союз за поневолення українського та балтицьких народів. Ця заява, хоч викликала ентузіястичну реакцію зі сторони української громади та балтицьких груп у вільному світі та здобула Діфенбейкерові приязнь і льояльність українців у Канаді на довгі роки, не мала, на жаль, великого практичного значення. У своєму власному кабінеті Діфенбейкер не дістав належної підтримки для свого становища, а бюрократія, особливо в міністерстві зовнішніх справ, всіма силами старалася злагіднити „гострий" протисовєтський виступ прем'єра Канади. Вже на черговій асамблеї Об'єднаних Націй, за порадою бюрократів, виступив другорядний канадський політик, парляментарний секретар міністра зовнішніх справ, Гіт Макквbooрі, і в багато м'якшому тоні закликав Совєтський Союз трактувати свої національні меншини, згідно з хартією прав людини.

Тим часом, під кінець п'ятдесятих років, франкомовні квебекці розпочали свою так звану „тиху революцію". Незадовго після смерти прем'єра Квебеку, Моріса Дуплессі, в 1959 році до влади прийшли квебекські ліберали під проводом прем'єра Жана Лєсажа, в кабінеті якого одним з міністрів був пізніший лідер квебекських сепаратистів і прем'єр провінції (1976-85) Рене Лєвек. Новий провінційний уряд почав завзято домагатися рівних прав для франкомовних канадців не лише в Квебеку, але в цілій Канаді. Під його натиском уряд прем'єра Канади Лестера Пірсона установив Королівську комісію двомовности і двокультурности, завданням якої було простудіювати становище двох головних мов Канади і співвідношення двох культур, і представити урядові Канади свої рекомендації. Хоч до цієї комісії, яка складалася з двох співпредсідників і 12-ох членів, іменовано двох представників етнічних меншин (українця д-ра Ярослава Рудницького і поляка Павла Вичинського), вже сама назва її, з обмеженням до двох мов і двох культур, викликала занепокоєння серед національних мемшин, які зразу відчули, що в результаті дослідів цієї комісії вони можуть стати жертвою аспірацій франкомовних канадців.

Треба підкреслити, що українці були одними з тих, що найбільше рішучо і голосно протестували проти поділу Канади на дві мови і дві культури. Цей поділ знизив би майже третину населення Канади до статусу громадян другої кляси. Слідом за українцями й інші етнічні групи і їхня преса почали щораз сильніше виступати проти пропонованого „дуалізму"', особливо проти концепції „двокультурности". Тут слідує дати признання сенаторові Юзикові, який і в сенаті і поза сенатом пропаґував концепцію „багатокультурности". Він був ініціятором і активним учасником „Конференції думаючих" („Thinkers' Conference"), яка відбулась в грудні 1968 року в Торонто, та на якій виступали визначні політики, науковці та суспільні діячі різних національностей. Немалу ролю в акції за культурні права українців, а також інших національних меншин, відіграли українські професори і студенти. Згадати б хоча професорів В. Тарнопольського, Б. Боцюркова, М. Лупула, В. Ісаїва, Ю. Даревича та багато інших, а серед тодішніх студентів активними були Роман Сербин, Богдан Кравченко, Роман Петришин, Маруся Кухаришин, Андрій Семотюк, Марко Бойцун та інші.

Внаслідок цієї акції уряд Канади погодився внести певні модифікації до мандату Королівської комісії. Було вирішено зробити додаткову студію про „внесок чи контрибуції інших етнічних груп до розбудови Канади". Правда, що і бюджет, і засяг цієї додаткової студії були мінімальними в порівнянні до бюджету і засягу головної студії про двомовність і двокультурність. Все таки, хоч символічно, цей жест був зроблений.

Уміжчасі, після публікації перших трьох томів рапорту Королівської комісії, уряд приготовив закон про офіційні мови, який одобрив парлямент в 1969 році, на підставі якого французька мова отримала рівний статус з англійською мовою у федеральному уряді і в федеральних аґенціях та інституціях. Під тиском етнічних організацій і преси, головним чином з боку українців, в цей закон було включено параграф, в якому ґарантується, що ті права і привілеї, які інші неофіційні мови Канади здобули до того часу, або які вони здобудуть у майбутньому, не будуть цим законом уневажнені.

У зв'язку з цим законом, у Департаменті державного секретаря створено цілий апарат, завданням якого було допомогти франкомовним меншинам поза провінцією Квебек зберегти свою ідентичність, свою культуру і мову. Цей апарат був створений ще перед затвердженням парляментом закону про офіційні мови. В 1968 році Джерад Пельтіє, один з найближчих приятелів і співробітників прем'єра Трудо, був назначений державним секретарем. Він і його департамент були відповідальними за впровадження в життя рекомендацій Королівської комісії двомовности і двокультурности. Під його проводом це впровадження було виконане докладно і з блискавичною швидкістю.

Після публікації четвертого тому рапорту Королівської Комісії під заголовком „Культурний внесок інших етнічних груп" („Cultural Contributions of the other Ethnic Groups") присвяченого національним меншинам, уряд Канади доручив Відділові громадянства („Citizenship Branch") при Міністерстві державного секретаря приготувати проєкт нової політики уряду. Ця політика була б співзвучна з 16-ма рекомендаціями Королівської комісії, які знаходилися в четвертому томі рапорту цієї Комісії та які, на погляд уряду, мали б заспокоїти сумніви і побоювання етнічних груп і задоволити їхні аспірації. Приготування цього проєкту забрало більше часу як було запляновано, головним чином із-за кризи в Квебеку.

Продовження буде.

ПРОТОКОЛ

РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЩО ВІДБУЛИСЯ НА СОЮЗІВЦІ В ДНЯХ ВІД 4-го ДО 9-го ЧЕРВНЯ 1985 РОКУ

(11)

Звіт Стипендійної Комісії

(Продовження)

Ім'я та прізвище студента	Відділ ч.	Сума стипендії
Таня Кравс	39	700
Степан Лещак	163	700
Марія Марків	414	700
Карен Матлага	209	700
Марта Михайлик	45 і 216, 389	700
Дарія Новиковська	276	700
Ераст Погорило	45	700
Петро Сенчишак	120	700
Ярослав Завійський	37	700
Ольга Ходоба	86	600
Люба Паласюк	163	600
Марія Паласюк	163	600
Діяна Шевчук	13	600
Христина Зінич	287	600
Степан Барчук	158	600
Давид Біловус	127	500
Іван Халупа	283	500
Антонина Худик-Бадуляк	47	500
Джеймс Клам	347	500
Моніка Циган	47	500
Анна Черкес	292	500
Анна Демчар	13	500
Богдан Демчар	13	500
Мішел Демертра	230	500
Селлі Дідович	421	500
Петро Доброскок	42	500
Надія Фалинська	484	500
Наталія Фалинська	484	500
Михайло Фромель	230	500
Марта Ґалюґа	316	500
Нестор Городиський	472	500
Тома Журліна	348	500
Юрій Капітенець	174	500
Теодор Кльован	241	500
Сузанна Кобіто	121	500
Леся Конит	427	500
Татяна Коропецька	320	500
Ярослав Криса	473	500
Любомир Кулинич	25	500
Ілля Лабунька	105	500
Роман Макух	434	500
Софія Малаховська	5	500
Леся Мельник	183	500
Джефрі Морикан	47	500
Ірена Оринчак	233	500
Джейн Паранич	347	500
Михайло Петрів	461	500
Надія Пришляк	45	500
Браєн Рибак	47	500
Стефанія Сависька	88	500
Петро Шевчук	13	500
Михайло Шубин	240	500
Марія Смага	317	500
Ярослав Сидор	222	500
Квітослава Швайкун	293	500
Леся Телеґа	437	500
Катерина Тимків	240	500
Михайло Волчанський	47	500
Ірена Ващак	360	500
Ігор Чорній	399	400
Михайло Еліяшів	458	400
Микола Галько	13	400
Ірена Андреадіс	200	400
Наталка Бачинська	434	300
Анна Баран	407	300
Кедіс Ґемскі	238	300
Юрій Ґалюґа	316	300
Ярослав Ґалюґа	316	300
Степан Гутніков	256	300
Володимир Голубовський	424	300
Андрій Ганкевич	205	300
Христина Кармазин	120	300
Андрій Коцюба	352	300
Петро Кушнір	209	300
Донна Латанишин	283	300
Катерина Малаховська	5	300
Володимир Матиєвич	153	300
Маруся Мельникович	336	300
Діяна Монтаніле	276	300
Клярета Муць	361	300
Люба Новаковська	485	300
Мішел О'Браєн	161	300
Ґелен Оресік	63	300
Джейн Орлик	292	300
Юліяна Орлик	292	300
Анна Пінчак	283	300
Віра Пришляк	45	300
Теодор Пушак	120	
Маргарета Рибак	47	300
Реґіна Салядіно	103	300
Петро Савеський	88	300
Євген Савчук	397	300
Донна Саврук	288	300
Михайло Стецевич	348	300
Марія Трензелюк	349	300
Степан Захарко	349	300
Матвій Балла	124	200
Євген Бренич	214	200
Марія Бренич	214	200
Родні Ґадфрі	142	200
Христина Катречко	59	200
Марко Коритко	360	200
Михайло Куртяник	317	200
Михайло Микитів	5	200
Джорджія Муць	361	200
Богдан Небеш	222	200
Христина Небеш	222	200
Зенон Войчак	360	200
Олександра Войчак	360	200
Лідія Жук	349	200

ПІДСУМКИ ПРОПОНОВАНОГО РОЗПОДІЛУ СТИПЕНДІЙ

1 x $2,000	$2,000
1 x 1,600	1,600
1 x 1,500	1,500
1 x 1,400	1,400
27 x 1,000	27,000
2 x 800	1,600
7 x 750	5,250
17 x 700	11,900
5 x 600	3,000
45 x 500	22,500
3 x 400	1,200
34 x 300	10,200
14 x 200	2,800
Випускники укр. сер.шкіл	4,000
Стипендія журналістики у вересні 1985	1,200
2 Стипендії по $250 студентам університетів Манітоби та Едмонтону	500
161 Разом	$97,650

Розподіл стипендій, що його запропонувала Стипендійна Комісія Українського Народного Союзу затверджено одноголосно

15 хвилин перерви

ПРОДОВЖЕННЯ ПОПОЛУДНЕВНОЇ СЕСІЇ

Головний предсідник д-р І. Флис попросив головного організатора С. Гавриша, щоб сказав декілька слів.

Степан Гавриш підкреслив, що він має велику приємність представити присутнім члена Головного Уряду, головного радного Василя Пастушка, який кожного року був відзначений, як найкращий „бізнесмен" стейту Пенсильвенія. Він є громадський діяч, дуже активний в українській православній церкві. Їдучи на наради, В. Пастушок сказав йому, що має для УНСоюзу несподіванку — попросив В. Пастушка, щоб зрадив її.

Василь Пастушок на вступі подякував усім членам Головного Уряду, як теж почесним членам за їхню співпрацю. Окрему подяку склав своєму приятелеві С. Гавришеві за те, що він не дасть йому спочити, але завжди закликає його до організаційної праці. Маючи це на увазі, він передає на його руки для УНСоюзу 23 аплікації нових членів.

Степан Гавриш сказав, що під цю пору В. Пастушок має вже придбаних 45 нових членів. Усі присутні привітали В. Пастушка рясними оплесками.

Головний предсідник д-р Іван Флис подякував В. Пастушкові за аплікації нових членів та за так гарні успіхи.

8 в. ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" РОМИ ГАДЗЕВИЧ

The Ukrainian Weekly continued to cover news about the Ukrainian community and Ukraine, as well as news of interest to Ukrainians worldwide during the period covered by this report (May 1984 to May 1985). The Weekly was able to do this thanks to the hard work of its editorial staff, the contributions of regular correspondents, the network of contacts developed through the years, and the interest of community activists and readers who keep us apprised of events within their localities.

The most important story covered by The Weekly during the report period was, without a doubt, the historic passage by the U.S. Congress of the Ukrainian Famine Commission Bill. The Weekly staff prides itself on having contributed to this success in no small measure by providing extensive coverage of the bill's progress since its introduction in 1983, by rallying Ukrainian community support for the bill, and by assisting the UNA in its efforts to promote the bill.

Major stories

Other major stories covered by The Weekly included the struggle for national and human rights in Ukraine, the prosecution of alleged Nazi war criminals, documentation of the Great Famine of 1932-33 and the approaching millennium of Christianity in Ukraine.

As concerns the rights movement in Ukraine, stories and analyses were written about topics such as the deaths of prominent national- and human-rights advocates, including Oleksa Tykhy, Valeriy Marchenko and Yuriy Lytvyn; the continuing onslaught of Russification in guises such as measures designed to improve the teaching of the Russian language in the Ukrainian SSR; the appearance of the clandestine Chronicle of the Catholic Church in Ukraine; the U.S. Ukrainian community's protest against Russification policies, which was held on the occasion of the 20th anniversary of the unveiling of the Taras Shevchenko monument in Washington; actions in defense of the "eternal prisoner," Yuriy Shukhevych; and the experts meeting on human rights now in progress in Ottawa.

The Weekly's coverage of the hunt for Nazi war criminals in the United States and Canada encompassed the methodology of the U.S. Justice Department's Office of Special Investigations and calls for congressional oversight hearings, denaturalization/deportation/extradition hearings, the establishment of a special commission of inquiry in Canada, a scholarly conference on Ukrainians and Jews during World War II that was held in Toronto, and reviews of two books that have defamed Ukrainians by branding them as Nazi collaborators ("Quiet Neighbors" by Allan A. Ryan Jr. and "American Swastika" by Charles Higham).

The Weekly continued to write about the Great Famine, providing news reports about the famine documentary, "Harvest of Despair," produced in Canada, and the memoirs of famine survivor Miron Dolot, titled "Execution by Hunger: The Hidden Holocaust." The paper also continued to carry news items about media reports on the Great Famine.

Coverage of the upcoming millennium included stories about the so-called Harvard Project, the establishment of an ad hoc community committee in the United States called the National Committee on the Millennium of Christianity in Ukraine, and Soviet threats to Ukrainian celebrations of this milestone.

The deaths and lifetime accomplishments of a number of prominent Ukrainians, most notable among them Patriarch Josyf Slipyj of the Ukrainian Catholic Church, and bandurist and composer Hryhory Kytasty, were reported on extensively by The Weekly.

Among other major stories were: the Summer Olympics in Los Angeles, the defection of 119 Ukrainians from Poland while on a pilgrimage to Rome and their subsequent arrival in Canada; the U.S. visit of Volodymyr Shcherbytsky, first secretary of the Communist Party of Ukraine; the continued Soviet war in Afghanistan; and the Ethiopian famine.

Regular features

During the report period, The Weekly continued to carry the following columns: "Panorama of Ukrainian Culture in the Big Apple" by Helen Perozak Smindak, "Sounds and Views" by Roman Sawycky and "Effective Media Relations" by Andrij Bilyk. Two new columns were added: "Faces and Places" by Dr. Myron B. Kuropas and "The Washington Connection" by the Ukrainian American Caucus.

In addition, The Weekly published its annual special issue on UNA scholarships and its year-end review of news.

Other features that appeared in the newspaper were: The Ukrainian National Association Forum, Book Notes, Art Scene, Music Notes, New Releases, News and Views, Notes on People, Press Review, and reviews of books, music and art, as well as letters to the editor.

The Ukrainian Weekly continued to serve as a newspaper of record for Ukrainians by publishing reports on human rights, notable addresses and pronouncements by Ukrainians and non-Ukrainians, transcripts of pertinent congressional hearings, and the like.

Special contributors

The Weekly's pages have been immeasurably enriched by the articles of Soviet affairs specialists such as Roman Solchanyk, Bohdan Nahaylo, David Marples, Ivan Hvat and Andrew Sorokowski, and scholars like Roman Szporluk and Taras Hunczak.

Canadian coverage has been most ably provided by Mykhailo Bociurkiw, our Canadian correspondent who is presently functioning as The Weekly's Canadian bureau with official press accreditation at the Ottawa experts meeting on human rights that is being held as part of the Helsinki Accords review process.

In addition, Nadia Diakun provided The Weekly with Canadian news and commentary until she was appointed special assistant to newly elected Canadian MP Andrew Witer.

Staff

The Weekly staff presently consists of Roma Hadzewycz, editor; George Zarycky, associate editor; and Natalia Dmytrijuk, assistant editor.

During my absence due to maternity leave (April to September 1984), Mr. Zarycky was in charge of day-to-day operations and proved himself more than equal to the task.

Ms. Dmytrijuk joined The Weekly staff in July, while assistant editor Marta Kolomayets left The Weekly in November.

During the summer of 1984, The Weekly hired an intern editorial assistant, journalism student Chrystyna Lapychak. Both Ms. Lapychak and The Weekly benefitted from the association, and she will return to The Weekly in mid-May as a summer intern for 1985.

Postscript

As this juncture, we at The Weekly believe that we have proven what a valuable asset our newspaper is to the Ukrainian National Association and to the Ukrainian community at large.

In order to be able to provide more efficient service to our subscribers, we are in desperate need of a computerized addressing system and subscription data.

In order to expand our readership, we need to promote The Weekly first of all among UNA members. And, we must strive to reach a much larger portion of the reported 750,000 Ukrainians in the United States and 600,000 in Canada.

Рома Гадзевич на вступі подякувала за те, що Екзекутива дала їй змогу звітувати сьогодні, бо в четвер редактори „Українського Тижневика" є дуже зайняті його ломкою. Сказала, що вона короткими словами переповість українською мовою свій звіт, який є надрукований англійською мовою. Зазначила, що у звітовому часі не було великих змін. „Український Тижневик" продовжував подавати новини з життя української громади. У склад редакційної Колеґії входять Юрій Зарицький, Наталка Дмитрюк, а під час літа та в часі року, після шкільних зайнять працює студентка журналістики Христина Лапичак. Також з „Українським Тижневиком" співпрацює як кореспондент, студент журналістики Михайло Боцюрків з Канади. Найважливішою подією, про яку обширно писано в „Українському Тижневику" в часі звітового часу, це було підписання в американському Конгресі закону про створення Комісії для дослідження голоду в Україні. Редакційний склад „Українського Тижневика" з гордістю підкреслює, що постійне поміщування на його сторінках статтей про цю справу, змобілізувало для цього піддержку цілої української громади. У великій мірі це допомогло УНСоюзові у його стараннях, щоб Конгрес прийняв і затвердив повищий закон. Також „Український Тижневик" присвятив на своїх сторінках багато місця намаганням для осягнення людських і національних прав в Україні, справам переслідування т. зв. воєнних злочинців, нацистиських коляборантів, чим займається Бюро Спеціяльних Інвестиґацій в Америці та Комісія Дешена в Канаді, науковим працям і публікаціям про голод в Україні, приготуванням до святкувань 1000-ліття Християнства в Україні, посмертним згадкам про визначних українців — Патріярха Йосифа Сліпого, та бандуриста Григорія Китастого, як теж багато іншим подіям. Про все це докладно подано в англомовному, вже друкованому її звіті. „Український Тижневик" має постійні сторінки УНСоюзу, інформації про книжкові видання, новинки з мистецтва, з музики, пресові звідомленя і т.п. Постійними дописувачами до „Укр. Тижневика", що мають свої статті-колонки є д-р Мирон Куропась, Гелен Пирожак-Сміндак, д-р Роман Савицький, Андрій Білик. Сторінки „Українського Тижневика" збагачують своїми дописами такі відомі автори як Роман Сольчаник, Богдан Нагайло, Дейвід Марплес, Іван Гнат, Андрій Сороковський і науковці проф. Роман Шпорлюк і проф. Тарас Гунчак.

Підкреслила, що висилка „Українського Тижневика" повинна внедовзі перейти на компюторований адресар, що допоможе у справній висилці тижневика його передплатникам. Кінчаючи свій звіт, ред. Рома С. Гадзевич, висловила надію, що „Український Тижневик" оправдав своє існування, виконуючи корисну працю для УНСоюзу і української громади. Висловила подяку членам Екзекутиви за їхнє зрозуміння і повну співпрацю.

Володимир Квас поґратулював за добру працю, яку виконує „Український Тижневик". Ствердив, що читачі радо читають його.

Д-р Іван Флис сказав, що адміністрація „Свободи" є саме в стадії набуття компютора-адресоґрафа. Під цю пору конечним є збільшити число читачів-передплатників тижневика. Звернувся до присутніх, щоб вони допомогли збільшити кількість його передплатників.

Тарас Шмаґала ствердив, що „Український Тижневик" має дуже багато конструктивних статтей, які повинні бути заохотою для приєднання його читачів головно між студентами університетів. Підкреслив, що „Український Тижневик" повинен використати завтрішнє прийняття у Вашінґтоні, яке є присвячене 100-літтю поселення українців в Америці, для поінформування американців як теж української громади, який вклад дали українські поселенці у розвиток українського суспільного життя та громади в Америці. Підкреслив, що українські поселенці дали великий вклад у розвиток українського громадського життя і це повинно бути дуже виразно підкреслене в українській англомовній пресі.

Д-р Мирон Куропась прилучився до слів В. Кваса і сказав, що немає сумніву, що „Український Тижневик" є найліпшою етнічною газетою в Америці. Це підкреслюють його приятелі, які не є українцями, а читають „Український Тижневик" і іншу етнічну пресу. Багато вісток, які появляються на сторінках тижневика, не є друковані у „Свободі". Ті, що не читають „Українського Тижневика" багато тратять. Запропонував, щоб кожному передплатникові „Свободи", який не передплачує „Українського Тижневика", висилати безкоштовно на протязі трьох місяців тижневик, а тоді ще раз запитатися їх, чи вони бажають його передплачувати. На його сторінках появляються дуже цінні інформації — зокрема тепер, у зв'язку зі знеславленням українського імени, які на жаль, не появляються у „Свободі".

Василь Дідюк підкреслив, що він не тільки, як член Головного Уряду УНС, але теж як представник української преси в Канаді, з приємністю ґратулює Ромі С. Гадзевич за знамените редаґування „Українського Тижневика", який є одною з найкращих англомовних етнічних газет. Треба його піддержувати і поширювати. При тому сердечно поґратулював д-рові М. Куропасеві за його знамениту статтю в справі знеславлення українського імени, яка появилася в остальному числі „Свободи".

Анна Гарас теж висловила ґратуляції головній редакторці „Українського Тижневика"за цікаве його редаґування.

Ґеновефа Жеребняк ствердила, що на сторінках „Українського Тижневика" є дуже мало статтей, тема яких цікавила б теперішню ґенерацію. Треба поміщувати матеріяли, які цікавили б роджених в Америці українців. „Український Тижневик" належить не тільки до новоприбулої ґенерації — він повинен служити теж ґенерації, яких батьки родилися в Америці.

Ґльорія Пашен сказала, що вона подібно , як це вже підкреслила Ґ. Жеребняк, бажала б, щоб „Український Тижневик" мав на увазі, що в УНСоюзі є члени, а тим самим і читачі, які мають різні зацікавлення і хотіли б, щоб на його сторінках появлялись статті на теми їхніх зацікавлень. Ствердила, що є члени, які є зацікавлені спортом, які беруть участь у різних спортових змаганнях і дописи про це разом із знімками повинні появлятися на сторінках тижневика. Просила, щоб на майбутнє взяти це до уваги.

Василь Пастушок подякував Ромі С. Гадзевич за знамениті статті, які появляються в тижневику, зокрема за дуже добрі редакційні статті. „Український Тижневик" є джерелом дуже цінних інформацій про те, що діється в українській громаді — ними можна користуватися при різних публічних нагодах. Сказав, що всі члени його родини є передплатниками „Українського Тижневика" і читають його із зацікавленням.

Андрій Кейбіда сказав, що він, так, як і його передбесідник, висловлює признання і ґратуляції редакторам „Українського Тижневика" за його високий журналістичний рівень. Примірники тижневика він дає членам етнічних груп і вони вважають, що „Український Тижневик" є одним з найкращих етнічних тижневиків. Заохочував редакторів продовжувати цю корисну працю.

Д-р Ярослав Падох підкреслив, що редакція „Українського Тижневика" робить успішні систематичні старання діставати від спеціялістів, науковців, журналістів кваліфіковані статті. Вважає, що ці самі старання можна б примінити і до щоденника „Свобода".

Головний предсідник д-р І.О.Флис попросив головного редактора „Українського Тижневика" до відповідей.

Рома С. Гадзевич відповіла Т. Шмаґалі, що д-р М. Куропась пише багато статтей про вклад праці його ґенерації в життя американсько-української громади. Василеві Дідюкові сказала, що про українську громаду в Канаді дописують до „Українського Тижневика" Михайло Боцюрків і Надія Дякун. Безкоштовні примірники тижневика одержують всі члени американського Конґресу. Ґеновефі Жеребняк, на її закиди відповіла, що не знає, що вона мала на думці, але якщо йдеться про допис Естелі Волошин про з'їзд Ліґи Української Молоді, то допис прийшов пізно і його не можна було використати як вісткуновинку.

Тарас Шмагала сказав, що два роки тому відбулася на Союзівці зустріч давніх членів Ліґи Української Молоді і тоді створено Фундацію Української Спадщини. Але „Український Тижневик" не написав про те нічого. Це була зустріч членів Ліґи Української Молоді, згуртованої при УНСоюзі — цей факт повинен бути важним для УНСоюзу і його преси. „Український Тижневик" не написав про те нічого. На такі події треба звертати увагу і про них писати, бо вони є пов'язані з УНСоюзом, його працею та історією. Признав, що „Український Тижневик" є одною з найкраще редаґованих етнічних газет, але непоміщення тих справ було помилкою і на майбутнє треба вистерігати таких помилок.

Рома С. Гадзевич продовжуючи відповіді Ґльорії Пашен сказала, що під цю пору „Український Тижневик" не має кореспондента, що писав би про спорт.

Головний предсідник д-р І. Флис подякував за звіт головному редакторові „Українського Тижневика" Ромі С. Гадзевич.

СЕРЕДА, 22-ГО ТРАВНЯ 1985 Р.

В середу, в дуже ранніх годинах, члени Головного Уряду від'їхали спеціяльним автобусом до Вашінґтону, щоб з нагоди 100-річчя українського поселення в Америці взяти участь в товариській зустрічі з представниками американського уряду.

Перед прийняттям, яке відбулося в сенатському будинку, члени Головного Уряду затримались біля пам'ятника Тараса Шевченка, де склали вінок із живих квітів, головний предсідник д-р Іван Флис коротким словом віддав пошану Великому Тарасові, а всі присутні відспівали „Заповіт".

На „Союзівку" повернулися члени Головного Уряду в четвер, в дуже ранніх годинах.

Четвер, 23-го травня 1985 р.
Пополуднева сесія — год. 2-га по полудні.

Д-р Іван Флис поінформував присутніх, що в середу, 22-го травня 1985 р. він і члени Екзекутиви відбули у Вашінґтоні зустріч з адвокатами Нешенал Фратернал Конґресу в справі намагань оподаткувати братські союзи. Пороблено спроби, щоб переконувати сенаторів та конґресменів голосувати проти оподаткування братських союзів. Пороблено старання відбути зустріч з конґресменом Френком Ґваріні, який виявив бажання зустрітися з групою представників Нешенал Фратернал Конґресу. Тепер треба буде переконати його, щоб він обстоював і піддержував становище братських союзів. Подав прізвища конґресменів і сенаторів, до яких треба писати, чи старатися особисто говорити з ними, щоб вони піддержали братські союзи.

8 б. ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА „СВОБОДИ" ЗЕНОНА СНИЛИКА

Вже під час нарад Головного Уряду минулого року ми були в процесі широкої інформативної акції за участь в другій підряд великій імпрезі у Вашінґтоні тим разом з нагоди 20-ліття відкриття пам'ятника Т. Шевченкові та протесту проти насильної русифікації України. Інформаціями організаторів, статтями різних авторів і нашими редакційними ми старалися збудити в громаді ентузіязм до участи в цій імпрезі — маніфестації і концерті — тимбільше, що її ми влаштовували об'єднано. Ця наша акція продовжувалась ціле літо аж до самої дати імпрези. Ми уважаємо, що вона відбулась гідно і достойно, при великій участі нашого членства серед 12,000 осіб, які прибули з усіх наших громад в ЗСА, та що „Свобода", як і в минулих подібних починах, причинилася до його успіху.

Цей дух хвилинного поєднання нашої поділеної громади, однаке, не тривав довго, бо Організації Українського Визвольного Фронту не послухали закликів до відкладення XIУ Конгресу УККА і посилення переговорів з представниками УАКРади для полагодження конфлікту та привернення єдности в громаді. Такий стан існує до сьогодні, хоч потреби часу диктують конечність однозгідности і спільної дії в обороні не тільки нашого поневоленого народу, але наших спільнот на поселеннях. Там листа засуджених зменшується тільки смертністю — Тихий, Марченко, Литвин, — а тут пішла нагінка на цілу українську громаду, на українські військові формації з часів Другої світової війни. Робиться це чужими руками неперевершеним у своїм деструктивних засобах апаратом КҐБ та при наївній співпраці голодних на сенсації засобів масової інформації. Про це все ми звітуємо на сторінках нашої газети і вказуємо на способи оборони і контрофензиви, бо мета КҐБ ясна — здискредитувати наше старше покоління, застрашити середнє і цілковито відчужити молодше.

До великих втрат в звітовому часі слід зарахувати відхід у вічність Патріярха Йосифа. Не було громади, яка не вшанувала б пам'ять цього Великого Українця, що додало до листи реєстрованих нами подій з громадського життя, не зважаючи на те, які організації ці імпрези влаштовують та на їхню теперішню настанову до УНСоюзу як нашого видавця і нашої найбільшої і найстаршої установи в ЗСА. Це ми робимо за згодою і дозволом Екзекутиви, яка вповні розуміє значення слів „служба громаді". Це відноситься також до орноразових чи періодичних сторінок поодиноких організацій чи установ, які ми друкуємо безплатно знову ж таки за згодою і дозволом Екзекутиви.

При тому слід згадати, що число наших кореспондентів і дописувачів зростає, а це окрилює нас оптимізмом, що наше союзове і громадське життя не виказує познак стагнації, а шукає нових форм і нових напрямів.

Б складі редакції не зайшли драстичні зміни. Крім звітодавця працюють на повний час редактори: Любов Коленська, Володимир Левенець, Тамара Кардашинець, новоприйнятий молодий журналіст Василь Дяченко та екстерністи д-р Володимир Душник, Ольга Кузьмович і Іван Кедрин. Відійшла від нас, на жаль, ред. Людмила Волянська з особистих причин, хоч вона не відмовляється від оказійної співпраці з нами.

Одною з найбільш пекучих технічних проблем під цю пору є достава поштою нашої газети. Ця достава ніколи не була перфектна, але десь від половини листопада вона погіршилася до тої міри, що ми були змушені урґувати нашого постмайстера в Джерзі Сити, який, перевіривши справу, дав нам писемне запевнення, що наша експедиція виконує щоденно всі поштою встановлені правила і процедури та доставляє кожного дня повний тираж найпізніше до 4-ої год. по полудні. Тепер ведеться перевірка розділювального центру в сусідньому Карні, Н. Дж., а крім того ми переводимо серед наших читачів власну перевірку достави наших видань з метою використати зібрану евіденцію у наших майбутніх заходах для поправи цієї невідрадної ситуації, яка є дуже болючою для наших читачів, як теж і для нас, які працюють для того, щоб газета була якнайшвидше в руках читачів. В цій, як і в інших справах, ми є постійно в контакті з нашою Екзекутивою і втішаємося її кожночасною співпрацею.

Ми з радістю інформували про встановлення на заклик наших ієрархів Всегромадського Комітету для відзначення Тисячоліття Хрищення Руси-України та негайно поставили цю справу на листу пріоритетів і будемо робити все, що в нашій силі, щоб причинитись до гідного і всебічного відзначення цього нашого великого ювілею, не зважаючи на вже деякі перші познаки узурпації його Москвою.

З уваги на надходячу 31-шу Конвенцію УНСоюзу, яка відбудеться в Дітройті в наступному році, наголошуватимемо передконвенційну і конвенційну кампанії та всі інші справи УНСоюзу, як це пристало його органові.

Головному Урядові, зібраному на цих чергових річних нарадах, бажаємо успішних і корисних дебат та рішень для добра нашої організації, нашої громади і нашого народу на Батьківщині.

Зенон Снилик подякував за змогу виступити перед членами Головного Уряду зі звітом. Передав привіт від усіх членів редакційного складу „Свободи", адміністрації як теж друкарні. Подав, що сьогодні в ранніх годинах (четвер) редакція одержала дуже позитивні вістки з прийняття у Вашінґтоні від асистентів сен. Бредлі так конґ. Флорійо, які підкреслили, що вони надзвичайно вдоволені зі зустрічі, яка відбулася в середу у Вашінґтоні. Вони обидва вважають, що такі зустрічі представників української громади зі сенаторами і конґресменами повинні відбуватися частіше. Колишній співробітник „Свободи" Роман Ференцевич вислав до Мюнхену, до Радіо „Вільна Европа" відповідно зладжений скрипт про згадану зустріч, а Нюйоркський Відділ Радіо „Свобода" порозумівся з ним телефоном і записав із ним 20-хвилинне інтерв'ю українською мовою, яке буде передане в Україну.

Темою інтерв'ю була роля УНСоюзу в розбудові української громади з нагоди 100-річчя поселення українців в Америці. Поґратулював головному радному Евгенові Іванцеву за його старання і працю при влаштуванні згаданої зустрічі. З тієї нагоди появиться у „Свободі" репортаж і фотомонтаж.

Друга важлива подія — це з'їзд українських професіоналістів і бізнесменів Канади, що відбувся в Едмонтоні, Альберта. Відомим є, що це є найсильніша українська група в Канаді. На бенкет, в якому взяли участь біля 600 осіб, прибув зі своєю дружиною прем'єр Канади Браєн Малруні й це був його перший політичний виступ в Альберті. На тому бенкеті, представник провінційного уряду Альберти повідомив, що його уряд призначив дотацію в сумі 225,000 дол. на видання другого тому англомовної гаслової енциклопедії про Україну. Третьою важливою справою, яку зреферував ред. З. Снилик, це виключення із шкільного підручника, що його видає Департамент Освіти стейту Ню Йорк, голодового ґеноциду в Україні. До згаданого підручника повинно було ввійти 17 сторінок документації про Великий Голод в Україні в 1932-33 роках. Цей трактат приготовив д-р Богдан Витвицький, автор книжки „Ди одер голокост". Коли повідомлено д-ра Б. Витвицького про те, що цей 17-сторінковий трактат про голод в Україні усунено з книжки з „технічних причин", він написав до Департаменту Освіти протестаційного листа і зажадав, щоб забрати його прізвище зі списка консультантів книжки. Редактор З. Снилик висловив опінію, що УНСоюз повинен вислати протестаційну телеграму до Нюйоркського Департаменту Освіти з вимогою, щоб згадані сторінки були привернені до згаданого шкільного підручника. Це саме повинні зробити поодинокі члени Головного Уряду, висилаючи листи до Департаменту Освіти з вимогою помістити в шкільному підручнику трактат про Великий Голод в Україні.

Дискусія над звітом гол. редактора Зенона Снилика

Василь Пастушок висловив ґратуляції гол. редакторові за добре редаґування щоденника „Свобода".

Д-р Анна Чопик запиталася, чому він, як редактор офіціозу УНСоюзу, не був присутній на вчорашньому прийнятті у Вашінґтоні.

Ред. Зенон Снилик відповів, що він вислав був на цю аферу члена редакційного складу, ред. Ольгу Кузьмович, яка написала до „Свободи" про цю зустріч докладну вістку.

Д-р Іван Флис завважив, що помимо того, що була там ред. О. Кузьмович, він, як головний редактор „Свободи", повинен був там показатися.

Андрій Кейбіда дякує ред. З. Сниликові за повну співпрацю, яку він мав з ним на протязі цілого року.

Ґльорія Пашен запитала, хто був офіційним фотографом для „Свободи" і „Українського Тижневика" на згаданій зустрічі у Вашінґтоні.

Ред. Зенон Снилик відповів, що таким фотографом була Наталка Слюзар, член Вашінґтонської групи. Перед прийняттям, редакція „Свободи" домовилася з нею про те, що вона робитиме знімки теж і для „Свободи".

Д-р Іван Флис зареаґував на інформацію ред. З. Снилика і сказав, що незалежно від того з ким домовлявся редактор „Свобода" або „Український Тижневик" повинні були вислати до Вашінґтону свого фотографа, який присвятив би був окрему увагу представникам УНСоюзу, а не тільки Вашінґтонській групі.

Йосип Лисогір відносно справи поміщення у шкільному підручнику 17-сторінкового трактату про голод в Україні, сказав, що д-р Богдан Витвицький може є науковцем, але він не є диплпьоматом і він є переконаний, що це й було причиною, що голод в Україні не поміщено між світовими голокостами.

Тарас Максимович став в обороні д-ра Б. Витвицького — сказав, що на те, що Стейтовий Департмент Освіти не помістив українського голодового голокосту склалися напевно інші причини, чого можна було й сподіватися, а не брак диплпьоматичних здібностей д-ра Б. Витвицького. В дальшому підкреслив, що не треба робити закидів редакторам „Свободи" і „Українського Тижневика", що не вислали спеціяльного фотографа. Заявив, що він робив багато знімок під час прийняття у Вашінґтоні, тож можна вважати його офіційним фотографом УНСоюзу.

Володимир Квас запитався, чи „Свобода" має призначений бюджет на покриття винагород за надіслані статті.

Зенон Снилик відповів, що кореспонденти і дописувачі до „Свободи" дістають винагороди за їхні дописи — на це є фонди.

Мгр Іван Геврик сказав, що читачі „Свободи" в Канаді нарікають, що вона є не така, як колись була. Яка причина, чи мало редакторів, чи брак дописувачів. Люди нарікають, що нема що читати у „Свободі". В дальшому сказав, що організація Українських Професіоналістів і Бізнесменів декілька років тому була прийнята до Комітету Українців Канади. Між професіоналістами є багато наших людей, які мають товаришів з часів студій, а вони тепер є впливовими в Канадському уряді. Це є дуже помічне українцям у переведенні багатьох важливих справ. Але те, все ще не значить, що організація Українських Професіоналістів і Бізнесменів є найсильнішою українською організацією в Канаді.

Зенон Снилик сказав, що він не хоче входити в політичні аспекти українців у Канаді та їхнє відношення до прем'єр-міністра Браєна Малруні — він подав подію в Едмонтоні, як одну з найбільш важливих, а організація Українських Професіоналістів і Бізнесменів виглядає, що таки є одною з найсильніших, бо українцям в Америці не є легко дістати на їхню конвенцію когось з високопоставлених в американському уряді осіб за виїмком, коли до Рочестеру на 30-ту Конвенцію УНСоюзу прибув заступник президента Америки Джорда Буша. Відносно того, що в Канаді є нарікання на „Свободу", сказав, що є навпаки — він має дуже позитивні відгуки на неї. Підкреслив, що вже здавна робить старання дістати з Канади окремих кореспондентів, але якось це не виходить. Канадське Представництво повинно б, за згодою Екзекутиви УНС, поміщувати у „Свободі" що кожних 6 до 8 тижнів „Канадську Трибуну". Кількість редакторів у „Свободі" є задовільна — бракує кореспондентів з Канади.

Тарас Шмагала підкреслив, що політики вважають пресу, як їхню політичну силу та використовують пресу для їхньої політичної плятформи. В дальшому висловив побажання, щоб у майбутньому редактори „Свободи" і „Українського Тижневика" брали участь у засіданні Головного Уряду на протязі цілого тижня для нав'язання ближчого контакту членів Головного Уряду з ними. Члени Головного Уряду у приватних розмовах зможуть висловити їм їхні побажання.

Василь Пастушок додав, що члени Головного Уряду можуть ввести зміни у вигляді та змісті „Свободи". Вважає, що всі члени Головного Уряду повинні шукати за кореспондентами і їх притягати, щоб дописували до „Свободи". За такими людьми треба шукати в Америці та в Канаді. Це належить теж до одного з багатьох обов'язків членів Головного Уряду УНС.

Володимир Гавриляк порушив справу поміщування у „Свободі" дописів із поодиноких громад. Запитався, котрі громади мають першенство і чим руководиться головний редактор, коли одній громаді поміщує допис, а другій ні. Також просив вияснити, чому редакція не повідомляє даного дописувача, що його допис не буде поміщений та при тому відіслати йому його допис.

Зенон Снилик заявив, що „Свобода" поміщує всі одержані дописи, навіть тепер, коли українська громада є розбита. Дописи є, по змозі, поміщувані у хронологічному порядку. Є правило, що допис повинен бути надісланий до редакції найпізніше до 10-ох днів після відбутої імпрези. Він мусів відкинути допис про святкування 22-го січня, який прийшов до „Свободи" при кінці квітня, бо це виглядало б неповажно його так спізнено поміщувати. Цей допис він відіслав із вияснениям, що дописи про святкування 22-го січня у громадах редакція збирає і поміщує їх спільно на одній або двох сторінках „Свободи".

Текля Мороз порушила справи адміністраційного характеру. Сказала, що дуже часто передплатники одержують два упімнення підряд, які стверджують, що вони мають заборгованість за газету, а тимчасом тієї заборгованости немає. Це трапляється переважно жінкам членам УНС, яких передплата не є включена до вкладок за забезпечення.

Д-р Ярослав Падох заторкнув питання, чи і які є засоби, щоб поправити пресу УНСоюзу, зокрема „Свободу". Одним з найважніших, на його думку, це підшукання постійних репортерів і дописувачів. „Свобода" є одиноким українським щоденником у вільному світі. Щоденна преса має вартість тоді, коли вона подає вірні, точні та швидкі інформації. Для цього треба б мати сітку репортерів в Америці і в Канаді, які постачали б редакцію того рода інформаціями. Для цього повинен бути встановлений окремий бюджет, який покривав би зв'язані з тим кошти. Піддержав думку своїх передбесідників, що редактор „Свободи" і редактор „Українського Тижневика" повинні брати участь в нарадах Головного Уряду УНС на протязі цілого тижня.

Гелен Олек-Скатт ствердила, що колись ред. Антін Драган був завжди присутній на протязі цілого тижня на нарадах Головного Уряду. Чому тепер, коли ред. А. Драган пішов на емеритуру, ред. Зенон Снилик не бере повністю участи в нарадах, а тільки прибуває на наради виключно на один день, щоб дати свій звіт. На її думку, головний редактор повинен бути присутній повний тиждень на нарадах.

Д-р Іван Флис сказав, що в тій хвилині він говорить в імені цілого Екзекутивного Комітету і він не вважає, що присутність ред. З. Снилика на нарадах є конечна. Коли він вперше обняв пост головного предсідника УНСоюзу, Екзекутива запрошувала ред. З. Снилика на засідання Екзекутиви з метою, щоб він писав вістки про ті засідання так, як це робив колись ред. Антін Драган. Натомість звідомлення були дуже скромні — короткі та обмежувалися до поданих написаних звітів поодиноких членів Екзекутивного Комітету. Це й була причина, що ред. З. Снилика вже більше не запрошувано на засідання Екзекутиви і Головного Уряду УНС. Якщо Головний Уряд бажає це змінити, то завжди може, бо це є його прерогативою.

Ред. З. Снилик відповів, що йому є прикро, що ця справа вигринула саме тут, на нарадах Головного Уряду. Сказав, що він почав працю, як редактор „Українського Тижневика" і писав до нього звідомлення в англійській мові. Коли став головним редактором „Свободи", він старався робити все те, що робив його попередник Антін Драган. „Свободу" редаґується так, як її редаґував ред. А. Драган. Сказав, що він робить все те, що йому сказано робити. До Вашінґтону він не поїхав тому, що йому не було сказано їхати, а в нарадах не бере участи тому, бо йому теж ніхто не казав брати участи. Порушив справу непорозуміння професора Омеляна Пріцака з проф. Магочі, яка опинилася на сторінках української преси у зв'язку зі святкуваннями 1,000-річчя Християнства в Україні. Д-рові Я. Падохові відповів, що „Свобода" має свою сітку репортерів, може не аж так розлогу, але вона існує і „Свобода" користується нею.

Д-р Іван Флис запитався ред. З. Снилика, чи він пригадує собі, що коли редактор повідомив його, що до Вашінґтону він висилає ред. Ольгу Кузьмович, він висловив здивування, чому туди не їде сам редактор. Йому було ясно, що ред. З. Снилик не хотів писати звідомлення з тієї зустрічі і тому вислав туди ред. Ольгу Кузьмович. Заявив усім членам Головного Уряду, що ред. З. Снилик буде запрошуваний на всі засідання Головного Екзекутивного Комітету, але під умовою, що він буде готовий писати з них звідомлення. З цих засідань він повинен подавати докладні вістки до „Свободи" — вони повинні задовільняти членів Головного Екзекутивного Комітету. Звідомлення повинен писати ред. З. Снилик, а не головний секретар В. Сохан, як це було практиковано останніми роками. Закінчуючи дискусію, головний предсідник запросив головного редактора і його дружину взяти участь у святковій традиційній вечері, що відбудеться на Союзівці цього вечора.

Головний предсідник попросив до слова архітекта Зенона Мазуркевича, щоб представив пляни дому для старших віком союзовців і дому для затруднених в літі працівників, що мають бути побудовані на „Союзівці".

Інж. Зенон Мазуркевич показав присутнім гарно графічно зладжені пляни обидвох будинків. Відносно будинку для старших віком союзовців сказав, що заплянувано побудувати вісім приміщень для самітніх осіб і два більші приміщення для подруж. Буде там спільна простора вітальня та спільна кухня. Також заплянувано велику, простору веранду. Всі приміщення будуть охолоджувані. Також заплянувано окрему кімнату для лікарських оглядин. Стиль будинку підходить дуже добре до стилю інших будинків „Союзівки".

Д-р Мирон Куропась запитався, чи крім спільної кухні, кожний апартамент матиме свою окрему кухню.

Інж. Зенон Мазуркевич відповів, що мешканці цього дому харчуватимуться у спільній їдальні „Союзівки" і для них немає в пляні окремої приватної кухні.

Ґльорія Пашен запиталася, чи є передбачені забезпечення від вогню.

Інж. Зенон Мазуркевич відповів, що будуть такі, які вживаються у приватних домах.

Василь Пастушок твердив, що будинок мусить мати свою власну протипожежну водну систему, відповідне вивінування лазничок, яке є практиковане в домах для старших, як теж спеціяльну систему огрівання будинку.

Володимир Квас сказав, що водна система (спрінклер систем) є скомплікована, бо вимагає окремого збірника води.

Інж. Зенон Мазуркевич відповів, що заплянований будинок для старших віком союзовців є заплянований для осіб, які є в доброму фізичному здоров'і та можуть самі себе обслужити. Цей дім не є подуманий для немічних.

На тому закінчено пополудневу сесію — год. 5-та веч.

П'ятниця, 25-го травня 1985 р.
Рання сесія — год. 10-та рано

9. ЗВІТИ КОМІСІЙ І СХВАЛЕННЯ РЕЗОЛЮЦІЙ ТА РЕКОМЕНДАЦІЙ

Головний предсідник д-р Іван Флис зарядив звітування Комісій для схвалення їхніх пропозицій резолюцій та рекомендацій.

ПРИВІТАННЯ І РЕЗОЛЮЦІЇ
схвалені однодушно на пропозицію Резолюційної Комісії

ПРИВІТАННЯ

Головний Уряд Українського Народного Союзу, зібраний на своїх нарадах на Союзівці в тижні від 20-25 травня 1985 року:

1. Поновно шле свій братерський привіт поневоленому комуно-московськими імперіялістами українському народові, який продовжує свою героїчну боротьбу за свою національну самобутність та державну незалежність і навіть у найтрудніших обставинах цієї боротьби творить непроминаючі вартості в багатьох ділянках життя. Головний Уряд закликає всіх своїх членів продовжувати і пожвавлювати свою активну участь в усіх акціях, скерованих на допомогу українському народові в його змаганнях.

2. Вітає уряди, Конгрес, Парлямент та народи своїх країн, З'єднаних Стейтів Америки і Канади, висловлює їм вдячність за всі їхні рішення і акції, скеровані на оборону людських і національних прав усіх народів світу, зокрема українського народу, та апелює до них продовжувати і посилювати ці акції.

3а. Вітає в пошані ієрархію наших Церков та проводи наших церковних об'єднань, вітає нашу світову громадську надбудову та наші крайові централі, вітає проводи і членів наших крайових і місцевих харитативних, наукових, молодечих, жіночих, економічних та всіх інших установ і закликає всіх своїх членів активно включитися в усі їхні акції, ведені для добра нашої громади і нашого народу.

3б. Вітає з великою радістю Їх Блаженство Патріярха Мирослава І. Любачівського з приводу назначення його Кардиналом Вселенської Католицької Церкви.

4. Головний Уряд УНС, йдучи за закликом ієрархів наших Церков та проводів наших релігійних об'єднань і мавши на увазі жорстоке нищення безбожницьким окупантом релігії та церков в Україні, закликає всіх своїх членів активно включитися в підготовку найгіднішого відзначення 1000-річчя хрищення України в 1988 році.

5. Головний Уряд УНС, покликавши на цьогорічному засіданні спеціяльну комісію для оборони доброго імени українців, буде докладати всіх зусиль та вживати всіх засобів для вияснювання, спростовування та оборони українців проти безпідставних обвинувачень та очорнювань.

СТВЕРДЖЕННЯ

1. У 91-річчя існування і праці УНС, Головний Уряд УНС стверджує і підкреслює, що ідеали й завдання, поставлені в основу УНС його основоположниками-піонерами, залишаються й надальше незмінними та закликає все членство бути їм вірними та обороняти і продовжувати їх.

2. Головний Уряд УНС з великим признанням стверджує, що Головний Екзекутивний Комітет прикладно виконав минулорічну резолюцію Головного Уряду активно включитися в акцію заснування Всегромадського Комітету для відзначення 1000-річчя Християнства в Україні.

ЗАКЛИК

Головний Уряд УНС закликає членство активно включитися у підготову до святкувань 1000-річчя Християнства в Україні.

РЕКОМЕНДАЦІЯ

Головний Уряд УНС рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові переглянути минулорічні резолюції і рекомендації та зробити всі старання для виконання тих, які з будь-яких причин ще не були виконані.

За Резолюційну Комісію:

Д-р Богдан Гнатюк, ред. Василь Дідюк, мгр Іван Геврик, інж. Анатолій Дорошенко, адв. Нестор Олесницький

РЕЗОЛЮЦІЇ І РЕКОМЕНДАЦІЇ
схвалені на пропозицію Організаційної Комісії

Для скріплення заходів Організаційного Відділу розбудови УНСоюзу, Головний Уряд на пропозицію Організаційної комісії доручає і рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1. Поробити всі заходи для того, щоб при співпраці урядовців Відділів та Окружних Комітетів придбати у передконвенційному році 4,000 нових членів забезпечених на 10 мільйонів долярів.

2. Доручити Головному Екзекутивному Комітетові приготовити проєкт статутового оформлення Округ і Окружних Комітетів УНС.

3. Докласти всіх старань для того, щоб затруднити на повний час праці двох обласних організаторів в Америці, бодай одного в Канаді — в тому числі одну жінку — організаторку. Слід постійшо шукати за організаторами членів на місцях.

4. Піднести вік нових членів в клясі АДД з 55 років до 65 років, а важливість акцидентового забезпечення до 75 року життя (якщо це апробує актуарій).

5. Продовжити вік приймання в члени на життьове забезпечення до70-го року життя (якщо це апробує актуарій).

6. Підвищити суму допомоги хворим членам до 50.00 дол.

7. Доручити Головному Екзекутивному Комітетові перевести в життя пропозицію резолюції, схваленої попередніми нарадами Головного Уряду, щоб грамоту ТР-65 зараховувати до катеґорії грамот життьового забезпечення з винагородою 10.00 дол. за члена (якщо це апробує актуарій).

8. Підвищити на пів відсотка винагороду секретарям за збірку вкладок.

ЗАКЛИК

Головний Уряд УНСоюзу закликає всіх головних урядовців і почесних членів активно включитися в організаційну кампанію — зокрема в цьому передконвенційному році й допомогти виконати намічену квоту членів.

За Організаційну комісію:

Д-р Ярослав Падох, ред. Василь Дідюк, Степан Гавриш, Роман Татарський, мгр Іван Геврик, Анна Гарас, Володимир Гавриляк, Володимир Запаранюк, Володимир Квас, Василь Пастушок, Гелен Олек-Скатт.

ЛЮТИЙ — ЗБІРКА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ФОНДУ — 1986

Достойні Громадяни — Українці в ЗСА!

Після 1-ої Крайової Української Американської Координаційної Ради (УАКР) у Філядельфії 18-го-20-го жовтня 1985 року. Екзекутива УАКРади приступає до поширеної громадсько-політичної діяльности у важливих ділянках внутрішнього організованого життя української спільноти, як і у справах зовнішнього характеру.

УАКРада, маючи унормований статутом поділ прав керівництва і контролі і ним ґарантовану рівноправність для усіх членів, є взором громадсько упорядкованої централі і віддзеркалює погляди якнайширших кіл української громади. Згідно із цим УАКРада буде далі інтенсивно продовжувати працю в напрямі конструктивної реорганізації громадського життя, з одною спільною репрезентативною централею.

У зовнішньо-політичних стосунках УАКРада буде продовжувати вже встановлені з урядовими чинниками ЗСА зв'язки, де разом з іншими недержавними (етнічними) організаціями дає підтримку тим ділянкам державної політики, які ідуть на користь поневолених большевизмом народів, а передусім України. Тут ідеться про боротьбу за людські та національні права, про міжнародний договір про ґеноцид, справи поширення культобміну та відкриття консуляту в Києві, останній епізод із українським моряком М. Медведем, справи допомоги резистансові комуністичної експансії та багато інших актуальних проблем. Усі ці ділянки міжнародних стосунків відкривають можливість подавання інформацій потрібних для України і про Україну.

Сьогодні, коли іде із Москви систематична атака на все наше організоване життя з допомогою протиукраїнських сил та з надією на незаінтересованість і необ'єктивну наївність державних чинників ЗСА, вона вимагає від української громади рішучої централізованої і професійної оборонної акції у формі одного осередку боротьби проти знеславлення українського імени із відповідним дослідчим і документарним центром.

Ця справа стала в центрі Екзекутиви УАКРади і вона буде продовжувати здійснювання тих потреб тим більше, що атака йде не лише проти нас тепер, а обрахована на дискримінацію наших майбутніх поколінь у цій державі.

Щоб уможливити УАКРаді здійснення тих завдань, а також щоб вив'язатися із фінансових зобов'язань супроти СКВУ, Екзекутива УАКРади звертається до громадянства з просьбою активно продовжувати встановлений два роки тому

УКРАЇНСЬКИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ФОНД

для покриття бюджету конечних видатків, зв'язаних з її діяльністю. Підставові вниески до Фонду є такі:

$250.00 дол. — від крайових організацій
50.00 дол. — від їхніх відділів та від місцевих організацій
25.00 дол. — від осіб, що заробітково працюють
15.00 дол. — від пенсіонерів
5.00 дол. — від студентів

Проситься в міру можливостей не обмежуватись до цих мінімальних сум.

Чеки виписувати на: Ukrainian American Coordinating Council і висилати до: Ukrainian American Coordinating Council, P.O.Box 1709, New York, N.Y.10009.

Екзекутива УАКРади

Водосвяття і традиційна просфора в Ґлен Спей

Парафіяни української католицької церкви св. Володимира поробили старанні приготування, щоб йорданські святкування пройшли величнo, згідно з нашою гарною традицією, як це бувало на рідних землях. На церковній площі пишався високий хрест з льоду, що його вирізали парафіяни на озері оселі „Верховина", різдвяний вертеп та прикрашений престіл. На жаль, льодовий хрест не видержав теплої погоди—розтопився, а через зливний дощ Йорданське святкування відбулося 19-го січня, хоч і неменш величнo, внутрі церкви, виповненій вірними обох віровизнань—православними і католиками.

Парох о. Юліян Осадца відправив о годині 11-ій ранку торжественну Службу Божу, яку співав урочисто хор під орудою інж. Осипа Гапія. Після Служби Божої уставилася процесія посередині церкви, де стояли посудини з водою. Під час Водосвяття добре, як завжди, співав довголітній дяк Омелян Кіндзельський з численними вірними.

По Водосвятті вірні і гості зайняли усі місця в різдвяно- прикрашеній церковній залі. При головному столі сиділи парох о. Юліян з дружиною Стефанією, довірені д-р Евген Грабарчук і інж. Петро Саляк; від православної церкви свв. Петра і Павла сиділи тут голова Церковного комітету інж. Василь Пищимуха та письменник і поет проф. Василь Барка.

Святочну трапезу почав д-р Евген Грабарчук коротким змістовним словом, вітаючи парафіян обох церков і гостей та складаючи новорічні побажання, щоб дух предвічної коляди духово єднав нас з рідними в Україні.

Отець Юліян провів молитву і поблагословив земні дари, подякував своїм парафіянам і зокрема вірним православної церкви за участь і співпрацю, при цьому згадав про Святойорданські звичаї на рідних землях, підкреслюючи красу й силу тут наших традицій і звичаїв, що гуртують нас у наших церквах, в якій країні ми не були б. Отець-парох ділився з приявними просфорою при співі колядок і щедрівок, що втихали тільки під час точок мистецької програми. Колядки і щедрівки інтонувало на фортепіяно й акордеоні незаступиме супружжя—Богдан і Герта Гірняки.

Про святковий обід вчасно подбали невтомні пані під проводом енергійної пані Туринської. До столів подавали справно панни Христя і Лариса Саляківни при допомозі інших пань, що не було легко при такій кількості гостей. Під час обіду проходила мистецька програма, яку зорганізувала відповідно до характеру свята Ярослава Гунчак. Програмою і бенкетом проводив вміло д-р Евген Грабарчук. Павло Наконечний „віншував", як це було у нас по селах—настроєво і захоплююче. Декляматорка Ярослава Гунчак з глибоким почуттям продеклямувала „Молитву" Ірини Дибко; інж. Богдан Чапля рецитував „Різдво" незнаного автора, що зворушило слухачів; маляр і скульптор Зенон Голубець прочитав „Різдвяне" власного укладу, що викликало помітне враження; Ефрозина Мартинець помистецьки прочитала „Різдвяний спомин" Богдана Лепкого.

Інж. Василь Пищимуха привітав зібраних новорічним побажанням від імени вірних православної церкви, подякував вірним церкви св. Володимира за вияв співпраці.

Проф. Василь Барка полонив присутніх цікавою мовою, змальовуючи релігійне і політичне тло, яке попереджувало народження Ісуса Христа, труднощі і небезпеки мандрівки Святої Родини до Вифлеєму та вчення Ісуса Христа й апостолів на тлі тодішньої філософії життя. Його виступ викликав бурю оплесків.

Вершком програми був виступ хору, який під диригентурою інж. Осипа Гапія проспівав ряд колядок і щедрівок. Хор звучав чудово і невимушено. Завважувалося солідну підготовку й багато праці дириґента. Цей хор є цінною мистецькою одиницею в громаді Ґлен Спею. Слухачі захоплено сприймали кожну колядку й щедрівку.

Отець Юліян подякував ще раз присутнім за участь на святковім обіді—Просфорі, зокрема паням, що вклали багато праці і старань для успішного переведення свята. Отець-парох дякував також Миронові Боднареві і Ефрозині Мартинець за продажу квитків, що забезпечило чисельність, а виконавців програми за мистецьку насолоду, яку вони дали на цьому святі. Співом „Бог Предвічний..." закінчено цю гарну імпрезу, що проходила в дружній і родинній атмосфері.

М. К.

Св. п. Анна Заяць

В Бозі спасіння моє й моя слава, скеля сили моєї, моє пристановище в Бозі. /Псалом 62,—8/

Здається мені, що намає кращих слів, якими можна б було передати суть і ціль життя бл. п. Анни Заяць. Ціле ж бо своє життя пройшла вона з Богом, і поєднання з Богом було її життєвою ціллю. Висловлені думки про Покійну випливають із мого власного досвіду, здобутого протягом 35-ох років, бо стільки років знав я її та її найближчу родину, з якою вона проживала і для якої жила, з якою ділили радощі і смуток, бо з одного й другого складається життя.

Перше горе навістило св. п. Анну Заяць і її рідню 25-го лютого 1954 року, коли смерть забрала їй чоловіка бл. п. Теодора Заяця, а двом дочкам — Оксані й Любі — батька. Втрату чоловіка бл. п. Анна Заяць переносила боляче. Цю втрату компенсував у великій мірі прихід на світ внуків: Адріяна, Ореста і Лідії Цьолко. Їм бабуся (так її звали внуки) присвячувала чимало уваги, аж доки всі троє не вийшли як то кажуть, в люди, здобувши вищу освіту і звання інженерів. Долею внуків бабуся турбувалася і тоді, коли вони розійшлися у світ; турбувалася — можна сказати — до останнього свого віддиху, а той віддих припинився 17-го грудня 1985 року, в день народження найстаршого внука Адріяна, а два дні — після її власного дня народження. Другим великим ударом для св.п. Анни Заяць була смерть зятя — проф. Олександра Бережницького, 25-го травня 1979 року.

Для доповнення дати народження бл. п. Анни Заяць слід додати ще рік 1898. Народилася вона в с. Скнилові, в Золочівщині. Її дівоче прізвище — Папроцька.

Середню освіту Анна Папроцька Заяць здобула у Львові, в учительській семінарії Українського Педагогічного Товариства (УПТ). Закінчивши цю школу, поступила на учительську працю в Переволочній, теж у Золочівщині. Час учителювання в тому селі не тривав довго. Але й за той короткий час бл. п. Анна Заяць заслужила собі у селян, а особливо у своїх учнів, на теплу згадку. Ось що пише про свою колишню учительку д-р Василь Рудко до дочок Покійної: Оксани Бережницької і Люби Цьолко:

„Ваша Мати відограла на протязі недовгого часу помітну ролю в історії села Переволочної. Село було, якщо взяти цілість, якесь аморфне, без виразного обличчя. Крім головної маси людей, які — хоч не ходили на панщину — відчували й думали як їхні предки з-перед сто літ, поважна кількість господарів була підо впливом т.зв. москофільського руху. Мені, ще малому, було прикро, що українсько-польська війна людей у нічому не зрушила , хоч немала кількість молодих загинула. У цьому відношенні школа нічого на давала. Перша вчителька, яку пам'ятаю, була жидівка. Опісля була полька, мабуть, шовіністка, хоч не мала змоги такою справді показатися. Тут прихід вашої Мами був переломовою подією. Нарешті з'явився хтось, хто дітей українців, як ці останні себе не назвали б, одверто й здецидовано виховував на українців. У селі, таки в школі, був Мамою вашою зорганізований уперше Шевченківський вечір; було це на весну 1920-го, а може 1921 року. Я мав продеклямувати Шевченків „Суботів". До мого першого прилюдного виступу одначе не дійшло . Після того, як одна сільська дівчина уже в поза шкільному віці віддеклямувала „Тополю", явився на залі шеф поліційної станиці з Соколівки і заборонив продовжувати вечір.

Побут вашої Мами в селі довгий не був, одначе вплив її діяльности на тодішніх школярів не дався ніколи затерти".

Д-р Василь Рудко тепло згадує і високо цінить свою колишню учительку бл.п. Анну Папроцьку Заяць ще й із суто особистих мотивів. В тому самому листі про це сказано:

„Я маю особисту причину зберігати спомин про вашу Маму у вдячній пам'яті. Вона заважила у добрий спосіб на моєму житті. Хоч у сільській хаті, з якої я вийшов, не була чужа думка посилати когось до школи, то я все таки сумніваюся, чи в батьків була здецидована воля таке зробити. Тут наполегливість вашої Покійної Мами причинилася мабуть у вирішальний спосіб до того, що я, наймолодший у родині і такий, що з своєю натурою не мав чого в селі шукати, пішов до міста до школи".

В 1923 році Анна Папроцька одружилася з директором школи в Підлиссі Теодором Заяцем, який в часі Першої світової війни віднайшов мощі Св. Йосафата. По приході на світ дочки Оксани, а згодом Люби, Анна Папроцька Заяць залишила на довгий час учительську працю і всеціло присвятилась родині. До учительської праці повернулась щойно в 1939 році в Золочеві. Але й цей період її учителювання не тривав довго: в 1944 році треба було залишити не тільки школу, але й сам Золочів і рідну землю взагалі. В наслідок воєнних дій родина Заяців була приневолена перед наступом большевиків податися на Захід, до Німеччини. Задержалась у Тюрінґії в місцевості Руля.

Після капітуляції Німеччини родина Заяців поселилася на короткий час у таборі для втікачів у Карльсфельді, біля Мюнхену, а згодом — у такому ж таборі у Міттенвальді. Перед виїздом до ЗСА старша дочка Оксана одружилася з проф. Олександром Бережницьким в 1949 році. Того ж таки року вже всі разом прибули до Філядельфії. Там пробули приблизно один рік, а в 1950 році переїхали до Боффало, де бл.п. Анна Заяць попрощалася з цим світом.

По відслуженні Панахиди у похоронному заведенні Ольги Слотюк 19 і 20-го грудня 1985 року (відслужив о. д-р Павло Івахів), відбувся дня 21-го грудня похорон. Під час заупокійної Служби Божої в Церкві св. Миколая Покійну попрощав о. д-р Павло Івахів, сказавши відповідну проповідь. Крім о. д-ра Івахова Покійну хоронив ще парох тієї церкви о. Мар'ян Струць. Бл. п. Анну Заяць поховано на цвинтарі Кальварія, де раніше спочили її чоловік і зять проф. Олександер Бережницький.

В похороні, а також і у тризні, що відбулася після похорону, крім родини, взяла участь чимала кількість співгромадян. На тризні були присутні обидва згадані священики; в часі тризни Покійну попрощав автор цих рядків.

Крім згаданих уже членів родини, Покійна осиротила ще зятя Романа Цьолка і жінок своїх внуків — Христю і Полю.

Михайло Лоза

Відійшов у вічність проф. І. Проданюк

Хоч всі ми підпорядковуємося великим законам всесвіту, які владно створили циклі життя, та до яких входять, крім нашого творчого циклю на цій блакитній пляненті, наш прихід та відхід, ми з сумом зустрічаємо останній, якого звикли звати смерть. Особливо коли вона забирає від нас людей творчої праці, повних енергії та бажання жити, людей благородних візій та проєктів з достойною прикметою служіння іншим. До таких достойних та у своїй скромності благородних осіб ми записуємо золотими буквами і відзначуємо сина Зеленої Буковини, світлої пам'яти проф. Ігоря Проданюка, який відійшов від нас, з'єднавшись з духами наших славних предків, після короткої, одначе тяжкої недуги в суботу, 7-го грудня 1985 року, залишивши у скорботі дружини Галину, синів Ореста і Тараса та поважного віку батьків у Мінеаполісі.

Народився він в місті Чернівцях на Буковині 14-го листопада 1924 року в родині вчителів, які зі самого дитинства прищеплювали синові любов до України та національну свідомість, як рівнож і всі чесноти людини разом з високою мораллю,

Св.п. проф. І. Проданюк

гідністю та принциповістю. Ці достойні прикмети зберігав Ігор протягом усього життя, яких свідоцтвом була його висока культура, тактовність, готовість помогти іншим. Він завжди був усміхнений та життєрадісний, аж до останньої хвилини життя.

В наслідок воєнної хуртовини Другої світової війни з родичами був змушений залишити рідні пороги і виїхати до Німеччини. Там розпочав студії на університетах в Ґраці та Мюнхені. Прибувши до ЗСА, знову продовжував їх, а саме „германістику" при університеті Мінесоти, де в 1955 році одержав „мастер дігрі", а згодом і докторський диплом. У 1959 році доктор Ігор Проданюк одержав працю асистент-професора при університеті Саут Дакоти, де працював аж до 1962 року. Переїхавши з родиною до Південної Каліфорнії, одержав працю професора при „Каліфорнія Стейт Юніверсіті" в Нортрідж, де працював до останніх днів свого життя. Працюючи там, проф. І. Проданюк простудіював численні праці німецьких драматургів і зі своїми студентами виставив 17 театральних п'єс в німецькій мові, за що одержав признання та нагороду від німецького консуля, а також похвальні відгуки від місцевих критиків за фахове мистецьке передання змісту п'єс та працю, яку він вклав у їх пiготову як талановитий режисер. Любили його та шанували студенти і колеги-професори, бо вважали не лише вчителем, але і щирим дорадником, до якого зверталися вільно і невимушено навіть тоді, коли потрібно їм було поради в особистих справах.

Професор-українець був для американських студентів неначе „другим батьком". Він був завжди активним і в українській громаді, в рідних Чернівцях, в Німеччині, а прибувши до ЗСА, у Мінеаполісі зорганізував українську дружину копаного м'яча „Київ", зосереджуючи особливу увагу над спортовим зацікавленням української молоді. Прибувши до Каліфорнії, він був організатором та основоположником „Амерікен Ют Сокер Організейшен". Св. п. д-р І. Проданюк очолював також в Лос Анджелесі Український Літературно-Мистецький Клюб та виконував обов'язки віцепрезидента екзекутиви української радіопрограми „Пісня України" протягом 11 років аж до останніх днів. Він та його дружина Галя були її жертвенними меценатами.

Його щира та завжди привітна вдача в поєднанні зі спокійним та зрівноваженим голосом приєднувала численних друзів та приятелів, яким він завжди був готовий служити порадою чи розвагою, в наслідок чого його присутність була завжди бажана та шанована.

Проф. І. Проданюк був твердо переконаний, що наше перебування на цій плянеті є призначеним в першу чергу для творчої праці згідно з окремими покликаннями. І тому він творчим був до останніх хвилин, виконуючи обов'язки професора на університеті, де останнім його завданням було приготування ним іспитових матеріялів своїм студентам.

Закінчив він свій життєвий шлях гідно та чесно, ставши взірцем для наслідників. Пращаючи його, ми клонимо перед ним наші голови в любови і пошані.

Д-р Святополк Шумський

КОМУНІСТИЧНА ТАК ЗВАНА нова народна армія, тобто партизанські частини у Філіппінах не вмішувалася до внутрішнього передвиборчого і післявиборчого конфлікту, а комуністи радше закликали своїх прихильників бойкотувати вибори, які вони називали „кпинами над власним народом". Дипломати і політичні спостерігачі думають, однак, що комуністи у Філіппінах втратили рідкісну нагоду збільшити свої впливи в країні, якщо б вони були, наприклад, підтримували Коразон Акіно проти Фердінанда Маркоса, а тепер, коли йде змаг за „бути чи не бути", стали по стороні противників Маркоса.

Вступайте в члени УНС

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

Української Кредитівки св. Андрія

у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

відбудуться

в НЕДІЛЮ, 2-го БЕРЕЗНЯ 1986 р., о год. 1-ій по пол.

в залі Церкви-Пам'ятника св. Андрія
у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА КРЕДИТІВКИ

Перт Амбой і околиця!

В неділю, 9 березня 1986 р., о год. 3-ій по пол.
в залі української католицької церкви
Alta Vista Place, PERTH AMBOY, N.J.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делеґати наступних Відділів:

26, 104, 155, 168, 209, 294, 312, 332, 342, 349, 353 і 372

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Вибір Президії
3. Прийняття протоколу попередніх зборів
4. Звіти уступаючої Управи Окружного Комітету і Контрольної Комісії
5. Дискусія над звітами
6. Уділення абсолюторії Управі
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1986 р.
9. Доповідь головного касира УНС УЛЯНИ ДЯЧУК
10. Різні справи
11. Закриття зборів

У зборах візьме участь:

Уляна Дячук, головний касир УНС

Михайло Захарко, *голова*

Іван Бабин, *голова* **Софія Понишин,** *секретар*

Увага! Торонто й околиця! Увага!

В неділю, 16 березня 1986 р., о год. 3-тя по пол.
в залі УКЦеркви св. Евхаристії
при 515 Broadview Avenue

відбудуться

РІЧНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС ТОРОНТОНСЬКОЇ ОКРУГИ

З ТАКИМ ПОРЯДКОМ НАРАД:

1. Відкриття і вибір Президії
2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів
3. Звіти Управи і Контрольної Комісії
4. Дискусія над звітами
5. Уділення абсолюторії уступаючій Управі
6. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії
7. Доповіді представників Екзекутиви УНСоюзу
8. Запити до представників УНСоюзу
9. Затвердження пляну праці на 1986 рік
10. Внески і запити

До участи в Зборах запрошені і зобов'язані секретарі Відділів, члени Окружної Управи Торонтонської Округи та конвенційні делеґати.

У Зборах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС
сен. Павло Юзик, головний директор для Канади
Василь Дідюк, головний радний УНС

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Василь Дідюк, *почесний голова* **Василь Шаран,** *голова*
Іван Шлапак, *секретар* **Гавриїл Миськів,** *касир*

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу.

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість стейт поштовий код

УМ відзначить...

(Закінчення зі стор. 1)

час сезону 1985-86 у Плішки — виступи в операх „Ромео і Джульєтта", „Самсон", „Сімон Бокканеґра". Крім виступів в операх, цей видатний бас бере також участь у концертах на сценах найбільш престижевих музичних заль. Багаторазово Плішка також співав на українських імпрезах. Виконання його пісень награли на численних платівках.

На цьому концерті виступить також видатний віртуоз-піяніст Тома Гриньків, який закінчив навчання фортепіянної музики в Музичній Менгеттенській школі. Він був переможцем на конкурсі Години музичних змагань, а в 1967 році здобув золоту медалю на конкурсі піяністів в Женеві, Швайцарія. Наш піяніст здобув рівнож нагороду Крайового товариства учителів музики як теж грошову субсидію від Міжнародного освітнього інституту. Т. Гриньків не лише виступає як концертовий піяніст-віртуоз, але й як виконавець у камерних концертах. Цього сезону він має виступи на Фльориді, Пенсильванії, в Ню Йорку в Карнеґі Голл; це в додатку до його фортепіянових концертів в Українському Інситуті Америки в Ню Йорку. Після участи в жюрі міжнародного фортепіянного конкурсу міста Палм Біч, Фла., в квітні, в червні наш піяніст гратиме на концертах в Італії і Еспанії; в липні — на Музичному фестивалі в Нюпорті; в серпні — в Музичному центрі мистецтва в Гантері, Н. Й. Виконуваня Т. Гринькова на фортепіяні записано на платівках різних фірм. Тома Гриньків уже двічі виступав на попередніх бенефісах-концертах, влаштованих для Українського Музею.

Виступлять також в програмі Дана і Юрій Мазуркевичі — скрипалі із високим уже музичним стажем, які еміґрували до Канади в 1975 році. Дана народилася у Кавнасі (Литва), а Юрій — у Львові, Західня Україна. Бувши в Совєтськоу Союзі, вони були студентами Дейвида Ойстраха. Опісля вони викладали в Київській консерваторії та чимало роз'їжджали з ґастролями по Совєтському Союзі і за кордоном, як солісти та виконавці скрипкових дуетів. У Канаді вони працювали на факультеті музики університету Західнього Онтаріо. В 1985 році Юрій став професором гри на скрипці Бостонського університету, а Дана працює теж за цим же фахом у Консерваторії Нової Англії. Ще бувши в Канаді, Дана і Юрій успішно виступали як дует у Швайцарії, Західній Німеччині, Італії, Америці, Франції, Англії, Бельгії, Австралії, Гонґ Конґу. За ними теж багато виступів на радіо і телевізійній мережі фірм Бі-Бі-Сі, Сі-Бі-Сі, Ей-Бі-Ді (Австралія), Радіо Франція, Радіо Москва, Радіо Вільний Берлін та інших. Свої скрипкові записи вони наґрали також на платівках. Обидвоє скриплалі відомі теж із своїх виступів перед українською публікою.

У програмі, з якою виступлять ці наші музичні особистості, будуть композиції українських й інших европейських музик: М. Лисенко, І. Соневицький, Ю. Фіяла, В. Косенко, Дж. П. Теллеман, Й. Гайдн, П. Чайковський, В. А. Моцарт Дж. Верді, А. Гонеґґер, П. Сарасате.

Після концерту заплянoвано товариську зустріч у Сентр Корт ресторані у Ню Йорку, при 62 вулиці і Колюмбус авеню, що відбуватиметься поміж 5:30 — 7:30 вечора. Ціна — 50 долярів. Квитки на прийняття, як і квитки на концерт — в ціні 25, 20 і 15 долярів треба заздалегідь замовляти, телефонуючи на число телефону Українського Музею (212) 228-0110 або крамниці „Сурма" (212) 477-0729 і в день концерту можна їх набути при касі, з цим, що квитки на прийняття треба замовляти якнайшвидше і заздалегідь.

Призабуті...

(Закінчення зі стор. 2)

графів і вчив стенографії у гімназії. Помер 1909 року і його похоронено на Стрийському кладовищі.

Найвизначнішим діячем Стрийщини до приїзду Олесницького був проф. Іван Вахнянин. „Символом українства" в Стрию серед загально пануючої кацапщини називали його колишні учні, які в суперлятивах малювали характеристику свого дорогого вчителя. Як студент університету, належав до найдіяльніших народовців. Був секретарем віденської „Січі", яка велику ролю відіграла в житті нашої інтеліґенції в останній чверті XIX сторіччя і в перших десятиріччях XX століття. У Стрию працював довгі роки як учитель гімназії і заслужений діяч. В 1886 році Вахнянин і Горбаль видали в Стрию „Ватру", один із найкращих тоді галицьких журналів. У своїх споминах пише про нього д-р Є. Олесницький: „Була це людина рідкої доброти серця, неоцінений як приятель, сердечний як товариш. Його хата була першим укр. домом у Стрию. Туди горнулися ми всі й находили сердечне тепло й гостинність. Пам'ять добра і вдячна про Вахнянина живе в мене ще й досі".

Вірним товаришем і сподвижником Вахнянина був о. Юліян Федусевич. Разом вони розпочали ще перед Олесницьким народну роботу в Стрию, разом клали підвалини під його працю. Ніколи обидва не розлучалися. Бували завжди на кожній імпрезі й театральній виставі й завжди разом сиділи в першому ряді. Наші імпрези відбувалися ще тоді в Ринку у винаймленій камениці „Під Чорним Орлом", знищеній 1939 року бомбою в час війни. „Народного Дому" ще тоді не було, на вул. Ягайлонській полювали в тих часах на диких качок, а місце, де сьогодні „холеричний цвинтар", лежало вже далеко за тодішнім Стриєм.

НЕ ТІ ДАТИ

У вістці про покази писання писанок в Українському Музеї в Ню Йорку трапилася помилка. Має бути: „В суботи, 8-го і 29-го березня, і неділю, 9-го березня, відбудуться в УМ покази писання писанок". Український Музей просить вибачення за ту помилку.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 28-го ЛЮТОГО 1986 р.

Юніон, Н. Дж. Річні збори „Першого Відділу Українських Євангеликів" 340-го Відділу, о год. 7:30 веч. в домі Софії Оріховської при 122 Ватсон Авеню, Юніон, Н. Дж. На порядку нарад: відкриття, звіти членів Управи, дискусія, вибір Управи і К. Комісії на 1986 р., плян праці і закриття зборів. Опісля відбудеться вибір делеґатів на 31-шу Конвенцію УНС. За Управу: пастор А. Давидюк, гол., Е. Макар, секр.

СУБОТА, 1-го БЕРЕЗНЯ 1986 р.

Ню Йорк, Н. Й. Річні загальні збори Б-ва св. Володимира 130-Відд., о год. 4-ій по пол. у приміщенні п. А. Гнатишина, 300 Е. 6 вул. в Ню Йорку. По річних зборах відбудуться звичайні, на якихбуде вибір делеґата і заступника на 31-шу Конвенцію УНС. В. Піх, гол., Ю. Юрків, секр.

Філядельфія - Мелрос Парк, Па. Річні загальні збори Б-ва св. Василія Вел. 339-ий Відд., о год. 7-ій веч. в приміщенні секретаря Михайла Луціва, 1009 Melrose Ave., Melrose Park, Pa. 19126. По зборах вибір делеґата і заступника на 31-шу Конвенцію УНС. — М. Кушнір, гол., М. Луців, секр.

НЕДІЛЯ, 2-го БЕРЕЗНЯ 1986 р.

Баффало, Н. Й. Річні збори 304 Відд., о год. 2-ій по пол., в приміщенні УНДому при 205 Military Rd. По зборах вибір делеґата і заступника на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься членство прибути на збори. — Секретар